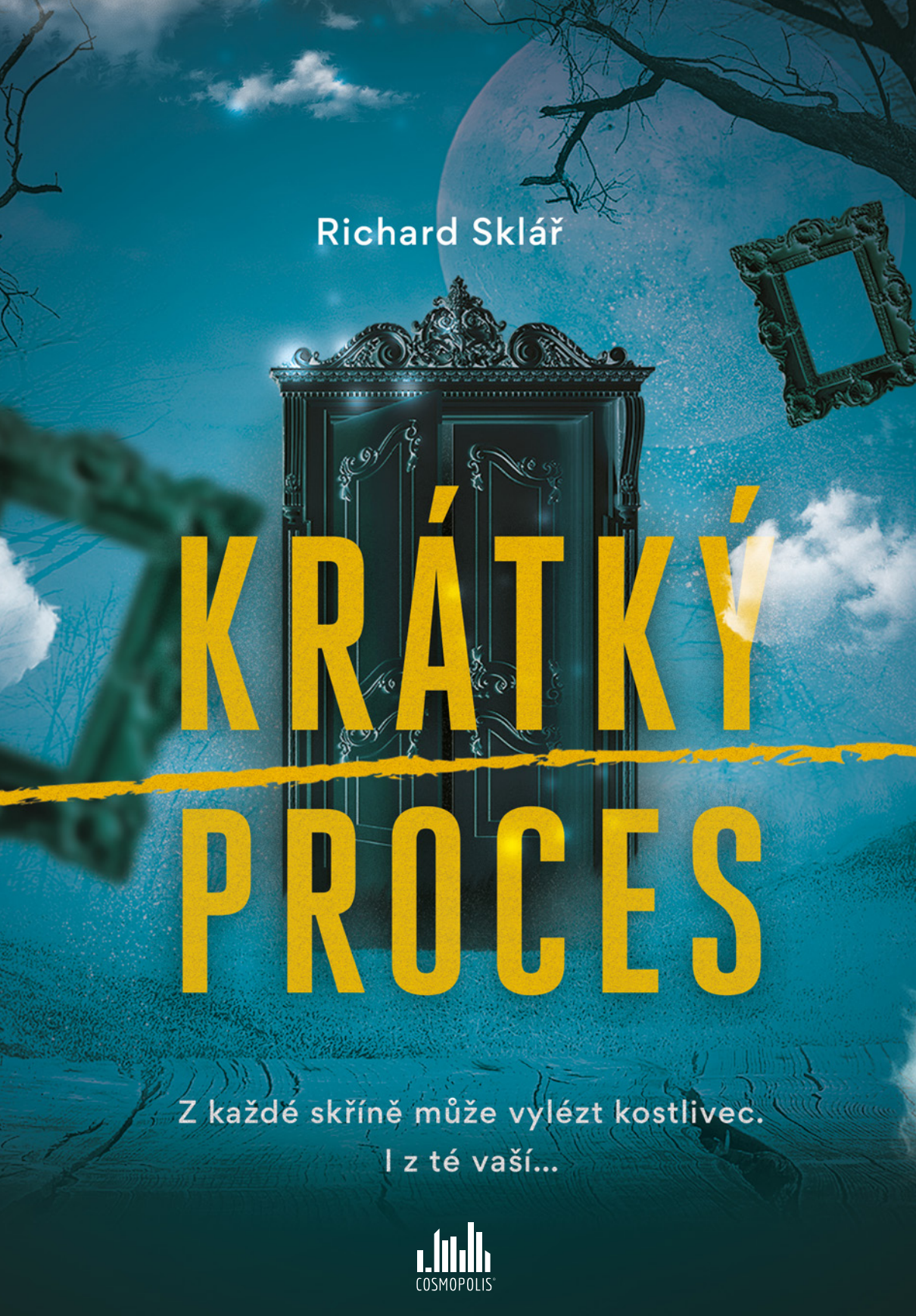

Richard Sklář

KRÁTKÝ PROCES

Z každé skříně může vylézt kostlivec.
I z té vaší...

Richard Sklář

KRÁTKÝ

PROCES

**Z každé skříně
může vylézt kostlivec.
I z té vaší...**

Motto:

*„Demokracie je, když mají dva vlci a jedna ovce
demokraticky hlasovat, co bude k večeři.
Svoboda je, když se dobře ozbrojená ovce
odmítne demokratického hlasování účastnit.“*

INTRO

Zase mi za zadkem hoří koudel. Dnešek je pondělí, první srpnový den, nejen díky šílenému vedru postavený na hlavu. Víkend jsem strávila v autě, takže jako by ani nebyl. Hlava mi třeští nedostatkem spánku. Celé tělo vydává signály blížícího se resetu, který zatím úspěšně oddaluji kávou, manukovým medem a zmrzlinou. Všechny dnešní termíny, dlouho dopředu nasmlouvané, jako by se zbláznily a spikly se proti mně. Od rána nabírám zpoždění, které doslova bytostně nesnáším. Navzdory veškerému mému úsilí se časový hendikep každou minutou zvětšuje rychlostí růstu státního dluhu. A do toho ten pohřeb, který všechno ještě více komplikuje...

Ale hezky popořadě. Jmenuji se Bo, věkem jsem už téměř seniorka – ještě stále mi nebylo šedesát – a bydlím v Ostravě. V centru Ostravy, abych byla přesná. My z centra jsme na svůj mikrosvět náležitě hrdí, ačkoli jinak pobýváme pod stejnou prachovou peřinou jako ti na periferiích. S partákem Řídou, stopadesátikilovým hromotlukem stejně starým jako já, jsme během dvaceti minulých let vybudovali uznávanou realitní kancelář Flat & House, ale naše minulost důstojníků vojska ministerstva vnitra nás v nepravidelných intervalech stejně dohání. Smířili jsme se s tím, že se od téhle noční můry nelze jen tak odstříhnout. Kromě pohlcující práce mám ještě třicetiletou dceru Anetu a dvě vnoučata. Patrikovi je šest a po prázdninách půjde do první třídy. Dorotka bude mít za pár dní tři čtvrtě roku. Bydlím v krásném loftovém bytě na Poštovní ulici společně se svou nejlepší kamarádkou Honzikem a jeho čtyřletou fenkou šeltie Tequilou. Tequila, mám ten pocit, oplývá mnohdy větší moudrostí než já sama.

Pitomý pohřeb v mramorové obřadní síni na Slezské se protáhl, a díky němu nestihnu dorazit včas na domluvenou obchodní schůzku v Karviné. Už tak nesnáším pohřby, a ty dlouhé zvlášť. Je tam pokaždé plno umělého patosu a prvoplánového smutku, až se někdy divím, že to ten mrtvý v rakvi snese. Konkrétně dnes bych se ani nedivila, kdyby se víko rakve nadzvedlo, nebožtík se nakvašeně posadil, vynadal řečníkovi a zase za sebou hezky zavřel. Na rakovinu kostí zemřel poručík ostravské kriminálky Eda Sittek, Řídův nový kamarád a moje neviditelná ochranná ruka. Bez něj a jeho selského rozumu by nás už možná justiční mašinérie semlela k nepoznání. Na jeho místo čerstvě nastoupil kostnatý poručík René Krabica, na první pohled divný eurojalový patron, narychlo sem přeložený z Bruntálu. Říkám si, jestli se na něho máme těšit a co

o něm vypovídá první dojem. Řídká ofinka učesaná na pěšinku uprostřed a vzadu delší pačes přes límec. Zatím mu nic nešediví, což je známka, že se v Ostravě teprve rozkoukává. Brýle s kostěnými obroučkami, které byly v módě někdy koncem šedesátých let. Nažloutlá pokožka a divně velké nozdry v rovném a mírně větším nose. Špičatá brada, uprostřed s výrazným předělem, skoro žádné náznaky vousů. Krabica rozhodně není prvoplánový krasavec, ale možná má bystrý mozek, což pro kriminalistu musí být stěžejní pracovní nástroj. Horší by bylo, kdyby přemýšlel stejně mdle, jako vypadá, ale to se možná brzy dozvím. Vidím ho, jak klade k rakvi kytku ze šesti červených gerber a prkenně kondoluje uplakané Edově vdově. Jistě je to něco věčného, naučeného a bez špetky emocí, to se pozná. Pak s nečitelným obličejem odchází.

Také my dva s Řídou se na místě zbytečně nezdržujeme, je tady na náš vkus přece jen dost rentgenových pohledů. Cestou z obřadu, kdy na nás po prvním kroku vybafla sálající venkovní horko jako z blízké pece krematoria, zahazuje Říďa do kontejneru zmuchlaný hedvábný papír ze smutečního pugétu a pod fusem víceméně pro sebe utrousí:

„Je to definitivně v prdeli, Babino. Už se začíná kácet i v našem lese.“

Oslovení „Babino“ mu jako jedinému toleruji, nikdo jiný z firmy nebo okolí by si tohle nedovolil. Říďa, jak není zvyklý ptát se mě na názor, snad ani nevnímá, když ho s jeho fatalistickým kácením v našem lese polohlasem posílám přesně do té prdele, jakou zmínil prve. Kromě toho po očku pozoruji, jak ho to celé sebralo. Možná si ani dodnes nebyl schopen připustit, že v našem lese se začalo kácet už dávno. Jen byl předtím mladší a pln přesvědčení, že jeho se to přece netýká a nikdy týkat nebude. Dnešní rozlučka ale měla jiné grády. Všichni ti lidé kolem, sál nacpaný k prasknutí, tragický proslov, důkladně nasáklý patosem. Rodina, kolegové, známí a možná i nějaký bývalí dopadení a dnešní napravení. Kytky, jeden z věnců dokonce od policejního prezidenta a jeden olezlý plyšák. Věkovitý zajíc bez ucha. Samotnou by mě zajímalo, kdo tam toho umělého hlodavce položil. A všemu samozřejmě dominuje nepřehlédnutelný Igor jako memento mori. Náš kamarád, soudní lékař, se kterým i zesnulý Eda mnohokrát spolupracoval. Igor je Řídovi rovnocenný soupeř co do hřmotnosti, ale jinak má vybrané chování gentlemana, nikdy nedává najevo své nesmírné znalosti a je radost s ním chvíli pobýt. Samozřejmě mimo pracovní povinnosti. Igor rozvážně kráčí ven z obřadní síně těsně za Řídou. Odpolední slunce za ním vrhá ostrý stín věčnosti, které se nedá uprchnout a ani ji žádnou světskou silou uplatit. Podle výrazu tváře si Říďa uvědomil zase o něco silněji vlastní smrtelnost a křehký mantinel mezi bytím a nebytím. Je to rok a čtvrt, co ho postihl rozsáhlý srdeční infarkt,

díky němuž má nyní trojnásobný bypass a poslušně chodí na pravidelné kontroly. Jinak je to ale pořád samorost, jak se sluší a patří na bývalého plukovníka ministerstva vnitra. Nebere si servítky nikdy a před nikým, a jestli se na něčí slovo můžu někdy spolehnout, tak je to on.

„Neboj, kamaráde,“ klade Igor Říďovi přátelsky na rameno svou velkou dlaň, „když budeš mít jen trochu štěstí, čeká tě jen obyčejná zdravotní pitva. A možná ani to ne. Nejsou na to prachy!“

„Já vím, všude se teď šetří,“ zavrčí na Igora přes rameno Říďa, „ale díky za uklidnění!“ Za okamžik mu napjaté rysy v obličejí přece jen trochu změkknou a s kamennou tváří nadhodí: „Kdybych měl ležet na stole u tebe, tak to už bych asi fakt nerozchodil.“ Paradoxně tímto drsným humorem, který nám pomáhá přežívat, je celková tíživá atmosféra dnešního dne trochu nadlehčena.

Igor nic nenamítá a v rámci piety bez dalších slov společně s námi sestupuje po dlouhém žulovém schodišti směrem ke hřbitovní bráně. Jakmile jsme venku, loučí se pevným podáním ruky a rychle odchází. Sotva jsme sami, začíná očekávaný frontální útok:

„Co, Babino,“ vezme mě Říďa majetnický kolem ramen, „nezajdeme na kafe? Jsem jedno velké ucho!“ Tím myslí, že mu musím povyprávět, co bylo v uplynulých čtrnácti dnech v terénu, když on už na ty časy může díky svému prožranému zdraví jen vzpomínat. A taky možná tak trochu bojuje o mou přízeň.

„Zítra,“ odbudu ho. „Skočíme si na snídani, dneska už mám až do večera program.“ Soucitně ho pohladím po tváři, protože výš bez výskoku nedosáhnou, otáčím se a bez dalšího vysvětlování po vzoru Igora také co nejrychleji odcházím. Konečně tak můžu pohřební myšlenky šmahem zahnat a soustředit se na práci. Mám neodkladnou a dlouho dopředu naplánovanou schůzku s jedním velice zámožným klientem a Říďa to moc dobře ví, proto nijak neprotestuje. Jakmile ale bude po schůzce, čeká mě něco, na co se celou dobu nesmírně těším a na co Říďa – doufám – žárlí. Vlastně se celá třesu nedočkavostí. Večerní rande. Ano. Je to tak. Babina má rande. Na to se třesu pohříchu víc než na Anetu s dětmi, budiž mi to později v nebi nebo v pekle odpuštěno.

Ve věku, kdy mnohé ženské už mají vymalováno, jsem se já na stará kolena zbláznila nejen do kapely Jinjer, která mi v autě hrála celou cestu až domů, ale ještě předtím hlavně do svého lékaře. Ženského lékaře. Jmenuje se Vendelín Ignác Papřok a za všechny ty roky mě má určitě prokouknutou dokonale. První písmena jeho jména dávají kouzelné slovíčko VIP a já mu teď v duchu říkám „můj víajpíček“. Všechno začalo tak, že když jsem byla v dubnu na poslední kontrole, pozval mě během rutinního

vyšetření na kafe. Abych měla jasno, zeptala jsem se ho, ke které z nás tahle otázka směřovala. Okamžitě mu začaly žhnout uši a mi bylo jasné, že jsem trefila do černého. Po vyšetření se ještě pořád červenal, koukal do země a vylezlo z něj, že mě chtěl oslovit už dávno, ale nikdy se neodvážil. Prý ještě nikdy nic neměl s klientkou. Taký překotně vyklopil, že kdyby to byl neudělal, do smrti by si vyčítal svou ostýchavost. Byl na něj kouzelný pohled, jak sledoval dveře, jestli nevejde sestřička, a chytal každou vteřinu. Ráda jsem mu to všechno uvěřila. Postaršímu ovdovělému chlapíkovi s veselýma očima a menším bříškem, interesantně prošedivělému, v proužkované košili a s karmínovým motýlkem se žlutými smajlíky jednoduše uvěříte všechno. Líbí se mi na něm, že o něm nekolují žádné drby, má krásné ruce s čistými nehty, je galantní, hovoří vybraným slovníkem a přitom z něho sálá chlap. Navíc umí vyprávět. Nikoli ukecávat, ale poutavě vyprávět. Co viděl, zažil, kde všude byl a s kým se potkal, co četl a co ho v poslední době zaujalo, a to všechno se vzácnou neokázalou vznešeností. Na tohle mě během své vysněné kávy dostal. A také na to, že během našeho prvního skutečného rande u něj doma mi arnikovou mastí masíroval unavené nohy a výš než na lýtka se neodvážil. Tohle na něm bylo kouzelné a neodolatelné. Prostě jsem si ve svém pozeňnaném věku najednou uvědomila, že jsem naprosto bláznivě zamilovaná. Nával tohoto citu mě samotnou překvapil, ale rozhodla jsem se dát tomu volný průběh. Takhle nějak bych to lakonicky shrnula. Chodím se ke svému VIP po večerech uklidnit a jeho společnost mi opravdu dělá dobře. Nevypadá sice jako mnou už věky platonicky milovaný a nedosažitelný hollywoodský herec Bobby De Niro, ale je nádherně skutečný a charakterově košatý. S ním můžu chvíli vypnout a zklidnit se. Protože můj život v posledních letech, to je opravdu jízda. Čím jsem starší, tím víc nabývá na obrátkách. Práce, do toho teď Aneta s dětmi, občas nákupní výlet do Vídně. A také pár mrtvol, které se mi nějakým zvláštním magnetismem připletly do cesty. O tom před ním samozřejmě zatím mlčím, stejně tak i o své dávné minulosti na vnitru, super zraku, umění boje zblízka a nebyvalé dovednosti s odstřelovačskou puškou Falcon.

Je jasné, že se nemůžu dočkat odpoledne a hlavně večera. Už aby to bylo. Neviděli jsme se téměř tři týdny. Na mladou lásku je taková odluka víc než hodně. Ale nebylo zbytí, protože mě neoficiální pracovní povinnosti odvály pořádný kus východním směrem. Tetelím se zvědavostí, co řekne na to, že jsem si v návalu přemíry hygieny po návratu hned v Kyjevě, v jednom předraženém salónu, nechala ostříhat hlavu dohola. Vlastně jsem aktuálně dohola úplně celá, akorát ta hlava je patrná na první pohled. Ovšem takový Říďa, tonoucí v obavách, aby nebyl další na

řadě u paní s kosou, ani nezaregistroval, že na pohřbu Edy Sittka jsem měla na hlavě naraženou paruku.

„Tuš co, ty pitko z ryby!“ zahalekal z posledních sil roztřesený starý muž s břitvou v ruce na stejně věkovitou postavu, která se náhle objevila ve dveřích. „Fčil je řada na tobě?“ Svérázné oslovení mu bylo blahosklonně tolerováno, protože nebylo myšleno osobně, spíš jen jako projev důvěrného přátelství.

„Netuším, jestli se jdu oholit, nebo na popravu,“ lakonicky odvětil nově příchozí, přišoural se k židli a ztěžka na ni usedl.

„Dneska žádných odřezků nebude. Slibuju na holy pupek!“ zakontroval ten s břitvou. „Mam nove cajcky,“ sundal si letité želvovinové obroučky s novými skly a krátkozrakým pohledem se na ně pyšně podíval. Poté si je znovu obřadně nasadil a zaostřil na příchozího. Zlomek sekundy si dovolil žasnout. Tohle jejich dávné přátelství trvalo prakticky celý život. Oba pánové spolu jako kluci vyrůstali, chodili do měšťanky, seděli spolu dokonce v jedné lavici. Teď jim bylo přes osmdesát, ale stále ještě se byli schopni vnímat jako malí kluci. Vlastně to byl takový malý zázrak, že se po letech opět setkali tady, v „Domově klidného stáří“.

Holič zručně přehodil sedícímu přes hrudník obyčejný kus bílé látky a začal mu mydlit bradu věkovitou štětkou, kterou předtím pořádně vymáchal v bakelitové krabičce s laciným krémem Barbus:

„Rano se mi podařilo rozbit špihl. To nima dobre znameni,“ povzdechl si ke svému zákazníkovi, mydle energicky šedý drátovitý porost. „Eště sem se u toho uřnul a furt ti to teče, tuš je to normalni?“ položil si řečnickou otázku a ukázal na drobnou ranku na bříšku levého palce. O zástěru si otřel kapku čerstvé krve a pustil ranní nehodu z hlavy.

Když mělo dojít na první sejmutí vrstvy krému společně s vousy čerstvě obtaženou břitvou, podíval se holič na své třesoucí se ruce. Následně zadrmolil rychle po sobě kouzelnou formuli „kurvapičacyp, kurvapičacyp“, třas se zázračně uklidnil a dílo mohlo začít.

Právě holený sedící, jménem Tadeáš Kasza, byl znám svou odměřenou mluvou a schopností sarkastického odpálení protivníka. K holiči byl ale velmi shovívavý, snad proto, že se znali už tak dlouho. Své samozřejmě sehrávala i dokonale ostrá břitva, jezdicí mu ostřím po pokožce tváře.

Dobrovolný holič, Jan Přeskočil, bývalý horník, který před čtyřiceti lety přežil zával na dole Žofie v Orlové, si během bravurní práce s nástrojem obvykle rád povídal. Byť jen sám se sebou. Dnes, kvůli rozbitému

zrcadlu a s tím pověrou spojenému špatnému znamení, mu do řeči nebylo. Jeho klient, právě tenhle Kasza, v civilu kdysi poštovní doručovatel, byl za mlčení rád. Chtěl mít jako vždy při holení klid, nicméně respektoval speciální zaříkávací formulí holičovu. Věděl, stejně jako ostatní, že „Hanys“, jak všichni Přeskočilovi říkali, si tímhle dodnes kompenzuje prožité tři dny hrůzy šest set metrů pod zemí, v závalu.

Kasza seděl na křesle jako vybledlá pravoslavná ikona. Toporně a dřevěně. Oči měl zavřené s uvědoměním svých letokruhů v příčném řezu a vnímal jen škrábání břitvy po povolené a vrásčité pokožce. Povislou kůži mu Hanys volnou rukou zručně napínal a holení rychle pokračovalo. Jediných pár kapek krve se uvolnilo z nezasychající ranky na Hanysově palci. Kaszu Hanysovy dotyky na tváři uklidňovaly. Vnímal to podvědomě jako sociální kontakt a známku toho, že ještě žije. Další důkazy o svém životě nechal mluvit samy za sebe. Svě oblečení. Dnes si vybral béžové polotriko s vyšitým krokodýlem a příkladně vyžehlené šedé tesilové kalhoty bez jediné poskvrnky. Na zevnějšku si dával záležet. Říkal si, že dokud se ještě dokáže postarat o svůj zevnějšek, zubatá s kosou na něj nemůže. Ta si přednostně přichází pro ty, co už rezignovali. Na tom položil základ celé své pozdní filozofie. Celý život byl zvyklý pracovat, a hezky svižně. Poštu roznášel přes padesát let, zastavilo ho až několikeré přepadení v temných uličkách v okolí karvinské „Osmistovky“. Tehdy si řekl, že je čas odejít z první linie a užívat zasloužené penze. Byl už léta sám, děti vyletěly z domu a hleděly si svého. Starší dcera měla zavedenou advokátní kancelář v Havířově a mladší se provdala až kamsi na Nový Zéland. Manželku mu před osmnácti lety srazilo auto na přechodu.

„Hanys“, amatérský holič samouk, měl jednoho syna, který po vysoké škole nastoupil na důl Lazy a časem se vypracoval až na pozici „závodního“. V hornické hierarchii byl závodní vždy respektovanou osobou, to Hanys moc dobře věděl. Však byl také na svého syna náležitě pyšný a každému byl o něm schopen na počkání vyprávět hodiny a hodiny. Zejména tedy těm, kteří trpěli vadou sluchu.

Oba staříci byli tady, ve svém definitivním domově na okraji Karviné, spokojeni. Aniž si to pořádně uvědomovali, zůstali už jedinými žijícími pamětníky slavnostního otevření tohoto privátního a drahého útočiště pro seniory. Jediného svého druhu v regionu. Bývalý chátrající barokní zámček na hranicích Nového Města a Petrovic byl po letech dohadů vyňat z památkové péče, opraven a upraven na moderní domov s pečovatelskou službou. To bylo před devíti lety. Po celou tu dobu se platící osazenstvo přirozenou cestou odebíralo do věčných lovišť, ale uvolněná místa byla doplňována takřka okamžitě a pořadník měl téměř tolik

zájemců jako číslo π počet desetinných míst. Dnes z těch původních už zbývali jen dva – Hanys a Kasza.

Padesát lidí. Taková byla maximální kapacita celého zařízení, důstojně nazvaného „Domov klidného stáří“. Z těch padesáti privilegovaných bylo celých dvaadvaceticet žen a jen osm mužů. Tedy sedm plus jeden, který se stranil všeho a všech. V téhle době to nevypadalo, že by se mohl poměr sil mezi muži a ženami nějak měnit, ale stávalo se, že někdo zkrátka zemřel jen tak, bez varování. Během oběda, na záchodě nebo na lavičce v zahradě. Kasza pamatoval, že v době jejich největší slávy, někdy před třemi lety, tady žilo celých čtrnáct mužských. Víc jich nikdy nebylo. Dnes z nich zůstalo jen „sedm rozviklaných plus jeden“, jak si po roce sami začali říkat. A měli se vskutku královsky. Skutečná privilegovaná vrstva. Mezi početní převahou žen byli stejně vzácní jako podpultové značkové zboží za normalizace. Osamělí důchodci ve městě by jim mohli jen závidět.

Privilegovaní. To je to správné slovo pro každého z obyvatel. Padesátka víceméně čiperných důchodců, kterým jejich děti byly ochotny a schopny složit měsíčně přes pětadvacet tisíc korun za pobyt, stravu, služby a nepřetržitou lékařskou péči. Žili tady víceméně dobrovolně odříznutí od světského dění. I když, tak zcela odříznutí nebyli. Kdo jen trochu chtěl, mohl se podle libosti hroužít do stohu literatury v domovní knihovně, dívat se na televizi, užívat si dopolední i odpolední aktivizační programy včetně canisterapie a také mít k dispozici zázrak jménem wi-fi.

Na parkovišti pod krematoriem rychle zapomínám na Řídu a jeho rozjímání nad životem a smrtí. Rozmazávat nevyhnutelné, filozoficky polemizovat a nimrat se v nicotě mě nebaví. Upínám své myšlenky k večeru a startuji svůj vyblitě bílý otrískaný Ford Mondeo první generace. Na první pohled vypadá, že drží pohromadě silou vůle, ale zdání klame. Zázrak moderní techniky je mistrně zakamuflován pod kapotou. Mám tam teď zbrusu nový upravený šestiválec z Mustangu, keramické brzdy, sportovní tlumiče a další vychytávky. To je ta pravá Amerika. Zevnějškem nebudím zbytečnou pozornost, což není nikdy na škodu z jednoho prostého důvodu. Krásná věc, zejména v našich končinách, může velice lehce vyvolat ošklivou závist. Proto mám auto na první pohled hnusné. Ale jsem ukrytá v davu, nenápadná. Tak je mi ostatně nejlépe.

Motor šlape jako hodinky, ačkoli má za sebou dlouhou cestu do Kyjeva a nazpět. Rozhodně jsem ho nešetřila a koníci pod kapotou byli většinu

času rozdráždění nad zákonný limit. Samozřejmě vše pod dohledem výkonného antiradaru. Budiž mi to v konečném zúčtování odpuštěno.

Počítám, že tohle byla jedna z mých posledních cest tohoto typu. Za neoficiální zakázkou, placenou z ruky, bez dohledu jakýchkoli úřadů. Skutečnost se má tak, že v určitých kruzích ještě pořád figuruji jako elitní ostřelovač, vlčice samotářka, jediná a poslední svého druhu. Jsem občas najímána na delikátní likvidace hodně nebezpečných individuí, a zatím mi to vychází. Měsíce příprav, pak výjezd, jedna perfektní rána a hajdy domů. Samozřejmě s hezkým balíkem eur pod předním sedadlem. Zakázky s přibývajícím věkem ubývají, jenže tohle bylo něco jiného. Neodolatelného. Cíl byl operativní náčelník ISIL v Evropě. Člověk se jménem, které se neustále mění, který nenápadně šibuje a financuje celou tu prosakující bandu militantních islamistů. Toho bylo třeba podrobit finální dezintegraci. Než by se z oficiálních míst dostalo speciální jednotce v rámci NATO požehnání, dávno už by se stihl zakuklit někam jinam. Se mnou mají všichni dobromyslní evropští tatíci čisté ruce a ještě čistší svědomí. S tímhle nemám problém a oni evidentně také ne.

Tři dny jsem se svým Falconem v dokonalé kamufláži ležela napůl zabořená v bažině kdesi na východě Ukrajiny, žvýkala jednu amfetaminovou žvýkačku za druhou a čekala na svůj neopakovatelný okamžik. Cíl ve vzdálenosti 1 358 metrů se objevil na pár vteřin. Podle aktuální fotografie to byl on, jdoucí se za kuropění před ranní modlitbou protáhnout. Když armádní projektil o velikosti centrofixu opustil hlaveň, šestnáct tisíc joulů uvolněné energie mnou pořádně smýklo dozadu. Za okamžik se hrudník cíle neslyšně rozprskl v poslední nedobrovolné události jeho divoké kariéry. Spolu s tím se také určité zabouchly dveře k věčné slávě a nekončícímu zástupu panen, když byl odejit rukou ženy. Ale neměla jsem čas nad tím nijak přemýšlet. Pro mě bylo po všem. Teď jsem se musela rychle sebrat a bez ohledu na vlastní ztuhlé tělo co nejrychleji zmizet. Odkrvenému svalstvu trvalo nějakou chvíli, než se probudilo. Čekal mě osmnáct kilometrů dlouhý ostrý poklus k nachystanému autu a rychlý odjezd. S veškerou výbavou to bylo tak na hraně, doběhla jsem z posledních sil, ale návrat domů se už nijak nekomplikoval, ačkoli si dokážu představit tu horečnou činnost všech fanatiků s utěrkou na hlavě, valících se za mnou. V Kyjevě jsem si dopřála tří denní relax ve Zlatých lázních a pak už bylo jen moje mondeo, v něm pod předním sedadlem ukrytá domluvená odměna a dlouhá cesta domů.

Během odpočinku, masáží, jídla a spánku jsem se snažila na týden v terénu a tři dny v bahně zapomenout a nabrat nové síly. Člověk je po akci dehydrován, naládován chemií, až mu teče z uší, aby neusnul, a hlavně

živočišným uhlím, aby střeva zadržela obsah, když se nemůže pohnout. Stejně je jak prase, když ve vlastních sračkách utíká nazpět. Ale vydržela jsem, jako vždy. Navíc je o jednoho hajzla na světě méně, což také není k zahoeení. Po třech dnech pak v rádiu hlásili, že můj cíl zemřel po náletu amerického dronu. Velice dobrá zástěrka s těmi Amíky a zametení stop, to musím uznat.

Do přemítání o způsobu svého stínového života, kterého se s postupujícím věkem zbavuji stále obtížněji, náhle slyším zvuk telefonu. Přichází jako na zavolání, díky němu se mi v hlavě milosrdně rozplyne obraz čerstvě usmrčeného člověka. Podle jména na displeji je to onen klient, který mě od června nahání kvůli lukrativní nemovitosti. Právě s ním mám mít schůzku a jsem zvědavá, co se děje. Nasazuji profesionálně vyrovnaný tón hlasu, zavrčím a dozvídám se, že dnešek se z jeho vážných důvodů musí přeložit na jiný termín. Mám co dělat, abych se ovládla. Lepší zprávu mi nemohl sdělit. Domlouváme zítřek ráno, snídani s Řídou budu muset posunout. Jakmile je hovor ukončen, můžu si dovolit spustit dlouho potlačovanou směsici heterogenních, nesynchronizovaných zvuků a pohybů s neočekávanými emocionálními výbuchy. Zastavuji u krajnice a chvíli jen tak hýkám radostí. Pak do přehrávače nasazuji uřvané cedéčko s Doro Pesch a rozhoduji se, že na firmu dnes už nejdu. Však se uvidíme zítra. Veškerá únava je rázem ta tam. Okamžitě volám domů Patrikovi, jestli se nechce jít osvěžit někam na bazén. Trochu tím odlehčím Anetě, která se od malé Dorotky stále nemůže hnout. Doma jsem totiž taky nebyla, jen jsem po cestě telefonicky mluvila s Anetou a vím, že všechno je v pořádku. To znamená, že Patrik chodí s Honzikem venčit Tequilu, několikrát byl se svým korejským kamarádem Sukem a jeho rodiči na minigolfu v Klimkovicích a Dorotka se má k světu. Jak tak zjišťuji, život si běží dál nezávisle na mé existenci. Docela kruté poznání.

„Ahoj Bo,“ slyším v telefonu vysoký a nadšený Patrikův hlas, který mi přeruší tok myšlenek směřujících do pochmurna. Je tak věčný, až mě zamrazí. Jako bychom se naposledy viděli před chvílí a ne před čtrnácti dny. „Víš, jaký je rozdíl mezi přehrší a třemi prdelemi?“ vypálí na mě bez přípravy, až zapomínám na koupání v průzračné vodě.

„Poslouchám,“ vyzvu ho, aby mi objasnil přesnou definici těch kvant. Docela by mě zajímalo, jak k podobné otázce dospěl.

„No, já to právě nevím a mamka taky ne,“ slyším ten dětsky bezelstný tón. Docela si dokážu představit, jak Anetu zahrnuje otázkami podobného ražení. Vidím ji, jak si vzdychá, že tady jsou zase „tři prdele“ dotazů. A jeden pitomější než druhý. Jenže od toho přece existují babičky, které si v podobných záležitostech naopak libují. Viz já, kdysi špatná matka,

dnes vzorná babička. Lovím v paměti, co mi o přehršli vyprávěla moje nejmilejší teta v děcáku: „Spoj dlaně, udělej z nich miskou, a co se tam vejde, je přehršel.“ Tak nějak to bylo. Selský rozum bleskově napovídá, že tři prdele, respektive jejich obsah, jak soudím podle sebe, zákonitě musí být mnohem větší množství než přehršel.

„Hele, ty rozumbrado, za chvíli budu doma, vezmi si plavky, půjdeme se čvachtnout. Pak ti všechno vysvětlím...“

„... a předvedeš?“ skočí mi do řeči a bez dalšího okamžité zavěsí. Podobným způsobem se mnou jedná Říďa a tohle šestileté děcko má asi velice dobře vyvinutý pozorovací talent. Však počkej!

Za deset minut už vstupuji do svého bytu v centru Ostravy na Poštovní ulici, který jsme si ze dvou bytů nad sebou s Honzikem předělali na společný mezonet. Honzik s Tequilou obývá spodní patro a já jsem nahoře. Jak je ostatně mým dobrým zvykem. Už přes rok tady se mnou bydlí Aneta s Patrikem a nově s Dorotkou. Máme plný dům, je veselo, někdy až moc. S vidinou slavného návratu matky pluku otevírám dveře našeho pavlačového bytu.

„No mami!“ spráskne ruce Aneta, protože si okamžitě všimne mé paruky. „Ty jsi nemocná?“ napadá ji hned ten nejhorší scénář, do kterého absolutně nepočítá kreativitu pozdějšího věku a oprostění se od zavedených konvencí. Navíc vůbec nebere v úvahu můj úplně nový kalhotový kostým, který jsem si po cestě někde u Žiliny musela, prostě musela (!), zakoupit na pohřeb. Padne mi jako ulitý, a to nemluví o botách a kabelce, bez kterých by to nebylo ono.

„Představovala jsem si vřelejší přivítání,“ sundávám si konečně náhražku z pravých ukrajinských vlasů a ujede mi lehká ironie, kterou mívám v zásobě obvykle někde hluboko, jako těžší kalibr. Ale obejmeme se, ledy se lámou a už je tady i malý Patrik v plavkách.

„Fůůůůů, Bo, co to nemáš na hlavě?“ potlapkává mě po holém temeni. Mohla bych mu říct, že když mě kadeřnice na Ukrajině stříhala, byly z toho tři prdele přehršlí vlasů. Jenže jsem ráda, že na svůj všetečný dotaz zapomněl, jak se zdá. Navíc když už to za dalších pár vteřin vypadá, že si na lebkatou babičku docela rychle zvykne. Ruka mu po hladké kůži hezky klouže, jak mě hladí. Pak se obrátí na Anetu: „Mami, já chci mít taky lesklou hlavu, jako má Bo!“

„Ale kuš!“ odpálkuju ho a raději mu nasadím paruku. Má ji samozřejmě velkou a připomíná v ní neandertálské dítě. Však také kolem nás okamžitě poskakuje jako pračlověk a vydává u toho taky takové neartikulované skřeky. Zdola přibíhá zvědavá Tequila, protože bez ní se žádná sranda prostě neobejde. Nejprve na mě zavrčí, jako na cizího člověka, ale

pak už chápe. Jsem to já, jen bez vlasů. Samou radostí mi zaboří čumák do klína, aby se ujistila, že se nemýlí. Pak ji Patrik bere za přední tlapy a společně tancují po kuchyni jako smyslů zbavení.

„Tak to mi tady celou dobu chybělo,“ povzdechne si průsvitná Aneta a jde se raději podívat na Dorotku.

„Bo,“ tahá mě spiklenecky za rukáv Patrik a tlumí hlasový projev, „Dorotka má úplně stejnou hlavu jako ty, ale mamce to neříkej, jo?“

„Mamka už to právě asi poznala,“ odpovídám si víceméně pro sebe a jsem ráda, že nesrovnává moje a Dorotčiny zuby. Ale to stejně asi časem přijde. Raději si jdu do skříně pro plavky a těším se, až večer překvapím svého VIP. Najednou mám v žilách tolik energie, že bych ji mohla dodávat do veřejné sítě.

„Doprdele, to je hic!“ ulevil si muž středního věku se zálesáckým kloboukem na hlavě. Pokrývka hlavy jako vystřižená z filmu o Krokodýlu Dundee byla momentálně jeho jediným kusem oděvu. Takto vymóděn stál na terase své nápadně honosné vily v Petřvaldě u Karviné, v kopci, s hezkým výhledem do okolí. Jeho pomenší postava, krátké končetiny a mohutné břicho mu dodávaly vzhled diluviálně chlupatého basketbalového míče. Kudrnatý porost na zádech a hrudi plynule přecházel do stejně hustých vlasů a vousů na hlavě. Malá, zvědavá očka barvy kmínu se mu ztrácela vedle dominantního mrožího kníru. Kachličky na terase byly pro jeho bosé nohy s povolenou klenbou snad až příliš rozpálené neúprosným sluncem. Proto moc neotálel, odložil klobouk a s hlasitým šplouchnutím se překlopil do průzračné vody svého bazénu. Byl tady teď sám a před možnými zvědavými pohledy sousedů ho kryla živá hradba hustě vysázených tují podél plotu.

Po chvíli se vynořil, zmáčkl tlačítko na ovládacím panelu a kdesi v útrobách vodního hospodářství se rozběhlo výkonné čerpadlo. Vzápětí do mužova těla narazila silná vlna protiproudu. Natočil se k ní zády a chvíli si s rozkoší nechal masírovat ztuhlé partie kolem beder a mezi lopatkami. Pak asi deset minut usilovně plaval. S porostem pod nosem opravdu připomínal funícího mrože kdesi v příboji Beringova moře.

Plavání mu dělalo dobře. Po víkendové péči o své dvě nemanželské děti ve věku šest a osm let byl unaven a potřeboval si trochu orazit. Na kondici se neohlížel, jen měl potřebu se nějak vybit. Takových desetiminutovek denně zvládl třeba pět. Hlavní důvod byl, že mu ve vodě pokaždé úžasně vyhládlo. A o to šlo především. Získat chuť k jídlu, neboť

z mnohachodového menu měl v současnosti lepší pocit, než když v mládí dokázal získat holku, a později když vydělal první milion, o první miliardě nemluvě. Na tu byl obzvlášť pyšný a nebylo dne, aby si nevzpomněl na staré dobré časy, ze kterých i dnes ještě pořád velice krásně žil. Žen i peněz se za všechny ty roky nabažil, ale jídlo mu nezevšednělo nikdy. Měl období, kdy si nechával jen pro sebe vozit mandle z Kalifornie a divoké lososy z Aljašky. Pak ujížděl na suši a zaplatil si na půl roku služby prvotřídního kuchaře z Japonska. Díky němu si zamiloval rozporcovanou rybu, které ještě na talíři tlouklo srdce. Teď zrovna prožíval takzvané křepelčí období. Denně měl na stole téměř sto křepelčích vajíček v nejrůznější úpravě. Ráno si jimi ochutil topinky s tatarákem, k svačině je měl míchaná na másle a teď čekal na pozdní oběd. Byl zvědav, co mu kuchařka nachystá. Měl mladou, šikovnou a nezkaženou. Vybral si ji na jaře přímo v učilišti pro veřejné stravování v Šilheřovicích. Její měsíční plat byl vyšší, než brali učitelé odborného výcviku za rok. Ovšem musela být za všech okolností k dispozici. I když se v noci vzbudil hladý nebo se mu neočekávaně dostavila erekce. Musela umět ukojit obojí, naštěstí to druhé nebylo příliš často. Děvče ale i tak vypadalo, že si to všechno dokonale užívá. Také ho doprovázela na jeho zahraničních cestách. Během dvou měsíců z ní byla dospělá žena. Všechno jim klapalo k oboustranné spokojenosti navzdory tomu, že ani jeden z nich neměl mobilní telefon a ve vile nebylo žádné připojení k internetu. Muž tvrdil, že je tak šťastnější, a jí nezbylo než souhlasit.

Jmenovala se Mirka. Obvyčně hezká holka z Hlučína, která si svou výplatu chtěla zasloužit a ukládala si ji každé druhé úterý v měsíci na osobní konto. Snila o tom, že se jednou vdá jako bohatá žena. Tak to u nich doma vždycky bylo zvykem. Majetky se mají množit, nikoli dělit.

Přes žaluzie v kuchyni právě pozorovala plovoucího muže, jak dokončuje dnešní třetí kolo. Naučila se ho mít svým způsobem ráda. Jeho zvyky, úsečný způsob komunikace, a hlavně chuť k jídlu. Byl jídlem posedlý, a když mu něco zůstalo ležet v žaludku, dokázal být hodně nevrlý.

Teď na něj čekalo příjemně vychlazené plné španělské bílé víno Cantosán Fermentado en Barrica 2008 a k tomu dva tácy tapas. Jednohubek s gorgonzolou, iberskou šunkou, nakládanými papričkami a horou křepelčích vajíček na nejrůznější způsoby. Muž si z vína vždy udělal nejprve střík s perlivou vodou a postupně vody ubíral, až měl nakonec poslední dvě deci jen čisté víno. Tou dobou už bylo zpravidla všechno jídlo přesunuto do jeho žaludku velikosti stellarátoru Wendelstein 7-X. Mirka u něho pokaždé seděla, dívala se, jak mu chutná. To byla další z jejích povinností.

Ani dnes tomu nebylo jinak. Když se muž po půlhodině soustředěného přežvykování odvalil do klimatizované ložnice, aby si chvíli četl, jak říkal

hodinovému odpolednímu spánku, nastala jí další povinnost. Poklidit nádoby a začít chystat večerní krmení pro druhé, ještě větší zvíře.

Cítím se konečně trochu volně. Propocení černý kostým jsem pohodila na lůžko a ze skříně vytáhla lehké jednoduché šaty s potiskem ptačích budek a malých ptáčků zpěváků. Vzadu u poutka je ručně vyvedený nápis Garde-Robka, což mě těší obzvlášť. Konečně jsem si tady v Ostravě našla odvážný krejčovský salon, který se nebojí tvořit trend. Hlavně hravost a žádná usedlost, žádný mainstream. To je přesně podle mého gusta. Na ulici se to samozřejmě pozná, protože kolemjdoucí ženské nahazují upjaté pohledy okázale zaostřené na nekonečno. Chlapi občas na větší vzdálenost prone-sou něco povzbudivého. Tak se mi to líbí. Konečně nemusím být za šedou, neviditelnou myš, ale můžu i ve svém věku aspoň lehce provokovat.

Vnitřek auta je za tu půlhodinu na žhavé ulici rozpálený tak, až mám pocit, že dřevěné ptačí budky na šatech musí každou chvíli zahořet. Ale otevírám okénka a slabý průvan učiní interiér snesitelnějším.

„Bo,“ špitne povážlivě bojácně Patrik ze zadního sedadla, sotva se jedeme směrem ven z přehřátého města a klimatizace nám začíná foukat na obličej čerstvou brízu jako od Severního moře. „Volal daddy. Z Kanady. Chybíme mu a chce přijet...“

Okamžitě brzdím, odbočuji do odstavného pruhu a vztyčeného prostředníku chlapíka v kolemjdoucím autě si okázale nevšímám. Patrik říká svému biologickému otci daddy a mě okamžitě napadá „daddy cool“. Sobecký týpek, který se neváhal sebrat i s penězma, zmizet z Irska kamsi do Alberty v Kanadě těžít ropné píský a nechat tenkrát čerstvě těhotnou Anetu s malým v Dublinu, aby se nějak protloukla.

„Cože?“ vzmůžu se na jedinou reakci. Ten člověk, kterého ani neznám a o kterém se Aneta celý rok a čtvrt po návratu z Irska vlastně vůbec nezmínila, se najednou hlásí? Musím se štipnout do stehna, jestli nemám ze všech těch prožitých událostí sluchové halucinace. Ale jak to tak vypadá, zatím mi smysly ještě slouží.

„Mi je po něm někdy taky hodně smutno,“ protáhne Patrik „o“ ve slově hodně, abych viděla, jak moc mu otec chybí. Je to malý chytrolín a ví, co na mě zabírá. A Aneta to ví taky, proto mi nic neřekla, jen nahodila ustaraný obličej a nechala to na malém, aby matce pluku novinu zvěstoval jako první.

„Kdy?“ odpouštím si obvyklé kudrlinky v projevu, aby viděl, že tohle na mě zkoušet nemůže a přestává legrace. Odzbrojuje mě ale hned vzápětí

zavhlhlým pohledem opuštěného štěněte. Jeho úsporný komunikační program je ještě vymakanější než ten můj. Po chvíli napjaté němohry ví, že má vyhráno. Ví, že na něj se zlobit nemůžu, a je si toho také patřičně vědom, holomek.

„Zítra večer bude v Ostravě,“ vysype dychtivě malý nezbeda a evidentně se mu ulevilo. Už to není ten bezbranný tančící neandertálec v babiččině paruce, ale hodně fikaný politik, který ví, kde ubrat a kde zatlačit, aby dosáhl svého.

„Proč mi to neřekla nejdřív mamka?“ ujede mi pod tíhou okamžiku, kdy zapomenu přemýšlet potichu. Samozřejmě mě napadne vtíravá otázka, kde bude tatínek spát, a je mi jasné, že u nás to zcela určitě nebude.

„To já fakt nevím, Bo. Mamka na to asi zapomněla,“ vykulí nevinné oči a pokrčí rameny. Na to mu tak skočím! Tahle manipulace se mi ale ani trochu nezamlouvá. Budu si muset s Anetou promluvit, a to dost důrazně. Možná z toho ztratí mléko, ale to mi je v tuhle chvíli fuk.

„Tak podívej,“ jednám s ním jako rovný s rovným, když už na mě zkouší těžký kalibr, „tvůj tatínek tě určitě má moc rád. Ale pokud se o tom sama nepřesvědčím, nepustím ho přes práh,“ uzavírám debatu na téma milujícího otce, který se zčistajasna, a tím pádem z mého úhlu pohledu podezřele, začal zajímat svou o rodinu.

Než se stihnu opět zařadit mezi slušné řidiče do proudu vozidel, předjede nás policejní oktávka s blikajícím majákem, zabrzdí a za zadním sklem se jí rozsvítí červený nápis STOP. Přemýšlím, co jsem provedla, že jsem si zasloužila pozornost ochránců zákona, a jsem si jistá, že si vždycky něco najdou, když budou chtít. Celou cestu z Kyjeva až domů jsem měla klid, a teď, když už se o nic nejedná, mě zastaví. Pod předním sedadlem mám ještě pořád balík peněz a Patrik ani neví, že vlastně sedí na důmyslné schránce s Falconem. Svou zbraň musím do úkrytu ve vile na Sadové odnést až po setmění, není jiné cesty.

Cestovní policista je dobře živěný chlapík ve středních letech. Evidentně mu nechybí sebevědomí. Ale vytahovat se na starší lidi v otřískaném autě, to takoví lidé v uniformě dokážou velice dobře. Soudě podle jeho úšklebku mne považuje za jednoduchou kořist. Předpisy ale velí nezbytně nutnou dávku slušnosti, proto salutuje, nahlíží do vozu a žádá papíry. Když je zkoumá, jen tak mezi řečí prohodí:

„Paní řidičko, jste si vědoma přestupku, který jste spáchala?“ V jeho hlase zní hodně opovrhlivý tón. To se mi nelíbí, ale zároveň rychle přemýšlím, čím jsem si jeho pozornost vyžádala.

„Tak se už vymáčknete, ať můžu odjet,“ odseknu mu rychle, protože z auta se při otevřeném okénku stává výheň a jediné, po čem toužím, je

hupnout do chladné vody bez zbytečných keců chlapa, který nutně potřebuje vykázat nějakou činnost.

„To dítě nesedí v bezpečnostní sedačce!“ ukazuje na Patrika, který si snad vůbec poprvé uvědomí, že je dítě.

Sakra! Na sedačku jsem zapomněla. Patrik je samozřejmě vzadu připoutaný, ale bez sedačky. Tudíž jsem vlastně spáchala něco, za co zasluhuji ztrestat co nej přísněji. Podle pohledu policisty to vypadá nejméně na doživotí. Než stihnu říct něco na svou obranu, předběhne mě dítě. Patrik. Odcvakává svůj pás a vrhá se mi kolem krku. Do toho začne hystericky kvílet:

„Babičko, babičko, nenechávej mě tady!“

Cloumá se mnou tak, až mi spadne paruka a policistu oslní moje čerstvě vyholená šošolka. Evidentně není připraven na takovou dávku sociálně naběhlých emocí, takže jen nasucho polkne a přes okénko mi vrazí do ruky papíry:

„Jedťe,“ zavelí suše a otáčí se, aby jeho pohled arbitra dobrého vkusu nemusel mít v zorném poli evidentně onkologicky nemocnou babku a zoufalého vnuka.

„To od tebe nebylo fér,“ naoko vyjedu na Patrika, sotva si to policejní auto odsvíští do dále. „S takovými věcmi se nedělá sranda.“

„To taky nebyla žádná sranda, jenom divadlo,“ odvětí „dítě“, „pamatuješ, jak jsem ti řekl, že tě budu chránit?“

„Pamatuji,“ promítám si jeho slib tenkrát u Řídi, v jeho rezidenci Na Bunčáku. To bylo před rokem a půl, kdy se tady zčistajasna objevili s Anetou z Dublinu a mě se pokoušel vtáhnout vír událostí kolem vily na Sadové. Patrik viděl, že se odehrávají věci, které do běžného života zcela jistě nezapadají, a tenkrát pronesl svůj památný slib. Vůbec by mě nenapadlo, že to myslel smrtelně vážně.

„Ani jsem netušila, že máš paměť jako slon,“ cvrnknu mu prstem o nos na znamení, že je mezi námi všechno v pořádku, „ty můj malý ochránce.“ Honem si nasadím paruku a jsem zase za trochu výstřední a ujetou babku, která jede s vnukem na koupaliště.

„Sloni mají taky rádi vodu, Bo,“ slyším ještě z pravé zadní strany. Nad tímhle argumentem není zapotřebí žádná další diskuze, proto jen pokývnu hlavou a cítím slabý závan bezstarostného štěstí.

„Dnes po večeri zveme všechny zájemce do klubovny na tradiční pondělní flirt dance,“ ozvalo se polosytým tónem z rozhlasu po drátě karvinského

ostrova seniorů. Naučeně sladký hlas hlavní ošetrovatelky se v elektrické cestě k reproduktorům změnil na bezpohlavní tok slov, podmalovaný tóny jedné Kmochovy skladby. Jeho obsah se ale dostal pod kůži mnohým z obyvatel domova, kteří si nechali amplion zapnutý.

„To jste si fakt nemohli vybrat lepšího termina...“, zabručel na to konto jen tak pro sebe holič Hanys Přeskočil a dál se pilně věnoval dnes už poslednímu klientovi. „Posluchej, Milan,“ obrátil se na kamaráda v křesle, „ty tam najisto pudeš, co?“

Milan Pieknik, kompletně holohlavý pán, bývalý hlavní účetní státního podniku Kavoz, sotva zřetelně přikývl a počkal si, až Hanys dokončí svou pověstnou ekvilibristiku s břitvou.

„Hanysku, já se v pondělí večer nemusím dívat na dokumenty z války, jako někdo...“, významně si prohlédl v zrcadle neprostupně složený obličej svého lazebníka a odkašlal si. „Mi zatím všechno funguje. A když náhodou ne, tak mám ještě pořád schované Libidum,“ poklepal si na kapsu saka, kde měl v malé krabičce schovaných deset zelených tobolek silného afrodiziaka.

„Však vy se fšecy z toho jednou zblazníte,“ naoko se rozdurdil Hanys a zašermoval břitvou Pieknikovi před obličejem. „Až tě z toho raz cyp střeli a ponesou tě kopytama dopředu, tak nečekej, že cosik uroním,“ ukončil holič svůj nebývale dlouhý projev a podíval se na ruce, které se mu zase začaly nekontrolovaně třást. Z bříska ráno pořezaného palce se vykulily další dvě slzy tmavě červené krve, jimž už nevěnoval pražádnou pozornost. Pak, jako by náhle zalitoval svého manželského života, vyztuženého oboustranně skálopevnou věrností, pronesl kamsi ke stropu jednoznačnou výhrůžku:

„Fčil už ni, ale až ja se znova narodim, tak to poskaču fšecko, to uvidíte!“ Znělo to jako slib do budoucího života, na který se v duchu už dlouho těšil.

„No my to už neuvídíme,“ ušklíbl se vševědoucně Milan a zvedl se k odchodu. Položil na malý talířek improvizovaného pultu oficíny kovovou padesátikorunu a rukou okamžitě udělal odmítavé gesto, že nechce vracet nazpět.

„Podívej se na mě,“ zafilozofoval čerstvě oholený Pieknik na odchodnou, „padesát osm roků s jednou ženskou. Padesát osm roků. Rozumíš? Pak si ona umře, mě tady nechá, a co já sám?“ položil si řečnickou otázku, na kterou si také hned odpověděl. „Sám být neumím. Ale už se ani nemusím vázat a výběr je pořád velký,“ rozhlédl se po širém fiktivním prostoru, kde se za mnoha zdmi ukrývaly mnohé z nových žen jeho srdce.

„Tak dej bacha, abys cosik na poslední chvíli nechtyl,“ vyzubil holič svůj umělý chrup na zálečníka, „bo pak ti bude Hanysek s břitvu dobrý. Urobi jeden raz šmik a maš svaty klid.“ Svoje slova neváhal doplnit názorným naznačením řezu v místech, kde se podle něj ukrývá oáza vytouženého mužského klidu.

„A co si myslíš? Právě že bych tak rád něco chytil, ale zatím se nedaří,“ přimhouřil pravé oko v lišáckém gestu Milan Pieknik a toporným krokem odkráčel do svých komnat, respektive do pokoje 1+0 o velikosti dvaadvaceti metrů čtverečních.

„Tak dluho si budeš srandu robit, až bude pozdě!“ houkl ještě za odcházejícím Hanys, opláchl použitou břitvu proudem horké vody z kohoutku a ponořil ji do fialového roztoku hypermanganu. Pro dnešek měl „zarobene“, jak s oblibou říkal, ale uspokojení z práce se nedostavovalo. Musel něco dělat každý den, byl tak zvyklý, ačkoli si jako vysloužilý horník lebedil při pomýšlení, že se každé ráno vzbudí a pod polštářem najde devět stovek. Tolik činila jeho penze a renta dohromady, průměrově rozpočítaná na jednotlivé dny v týdnu, včetně sobot, nedělí a svátků. Devět stovek a k tomu nějaké drobné za holení, to už podle něj není tak špatný pozdní podzim života.

Takto přemýšleje, pečlivě osušil všechny holičské propriety, nachystal je na zítřek a potom otevřel lednici, kde na něj čekal vychlazený pohár vanilkového pudinku. Speciálně pro něj ho uvařila „ta nová“, která se přistěhovala do domova v březnu. Jednu porci měl už včera po večeři a teď zamyšleně pojídal druhou. Z hlavy mu nešla ta ženská. Zvláštní a neodbytná, jménem Helena Kroužilová. Maximálně diskrétně si u něj objednala na dnešní večer speciální službu. Také holení, ale kromě štětín na bradě a pod nosem měla v plánu se zbavit porostu i jinde, jak mu bez uzardění sdělila.

Hanys se podíval na své roztřesené prsty s hrubými, zažloutlými nehty a zadoufal, že si Kroužilová dělala legraci. Nic podobného nikdy nedělal, ale jak byl ze šachty zvyklý plnit přidělené úkoly, tak kývl. Koneckonců zálohu v podobě vanilkového pudinku právě dojídal.

„Tohle kdyby viděla ta moja, ... to by byla Sodoma Gomora,“ pomyslíl provinile na svou manželku, kterou mu kdysi srazilo auto, a energicky si dezertní lžičkou nabral poslední sousto třesoucí se nažloutlé voňavé hmoty.

Na dokumenty z války, které mu před hodinou předhodil jeho dávný kamarád Pieknik, dnes neměl ani pomýšlení, ale jeho introvertní povaha mu nedovolila se o nové výzvě s kýmkoli podělit. Navíc věděl, že většina „synku a děvuch“, jak všem říkal, se bude večer bavit na flirt dance, tudíž

do jeho bohublíbě činnosti nevnikne žádný rušivý element. Nějaké Libidum nebo další patáky, jimiž se ostatní občas posilňovali, neměl potřebu pojídat. Nikdy nic podobného nepotřeboval a v žádném případě s tím teď nehodlal začínat. V zamyšlení si olízl dalších pár kapek krve z poraněného palce.

„Bo, ty jsi hladká jak velryba,“ vychrlí na mě Patrik jednoznačně, sotva vylezeme z vody. Mám na sobě jednoduché plavky se sukénkou, kterou jsem si tam před létem kreativně našila sama, crčí ze mě voda a je mi báječně. Velká růžová jizva přes záda, která mi zbyla jako památka na útok zdivočelého revizora v ostravských jatkách vloni na podzim, je bezpečně schovaná pod plavkami. Bez nich bych vypadala, že jsem vzadu na zip, že stačí jen zatáhnout za zdrhovadlo a odvážlivci se obnaží celé moje nitro. Naštěstí revizor je již minulostí, ani do snů už mi neleze. Svůj osud vzal do vlastních rukou ve vazební věznici v Ostravě, jak jsem se později dozvěděla od Řidi. Prý napsal dopis na rozloučenou, ve kterém se vyznal z pohrdání životem i smrtí, pak v noci vylezl na palandu a s rukama za zády skočil po hlavě šipku na podlahu. Zlomil si vaz a rázem měl po starostech...

Musím se silou vůle nutit, aby mé mozkové promítací plátno přestalo dávat jeden příšerný obraz za druhým. Vždyť je nádherný den a jsem s Patrikem u vody. Nakonec jsme vyjeli kousek za město, až do Čeladné, kde je v zákrutách Čeladenky schovaný úžasný říční splav, o kterém skoro nikdo neví. Dá se tady plavat, potápět se a blbnout v chladivé proudící vodě. Nádhra, kterou dokáže vykouzlit jen příroda. A jsme tady sami. To je důležité. Za poznámku o velrybě jsem víceméně vděčná, protože díky ní se můžu přenést z minulosti do hřejivé přítomnosti.

„Už jsi někdy hladil velrybu, že víš přesně, jak je hladká?“ lehce si rýpnu do malého mudrlanta, kterému průzračný horský proud i v dnešním vedru rozdrkotal zuby.

„Právě že ne. Ale takhle nějak hladká by mohla být, co?“ položí mi jednu dlaň na předloktí a druhou na moji holohlavu. „Že si ji někdy budu moct pohladit?“ naléhá.

„Ty si to představuješ jak Hurvínek válku,“ spěchám s vysvětlením. „Myslíš, že velryby v oceánech trpělivě čekají, až si je někdo přijde pohladit?“

„Já bych čekal, být velrybou,“ vkládá do úvahy svou dětskou logiku, „nebo bych se převlíkl za delfína a určitě bych se dostal na pohlázení

blízko...“ Když hned neodpovídám a trochu tonu ve vlastních myšlenkách, vystřelí další otázku:

„Co je to Hurvíněk a jak si představuje válku?“

Nechci ho odbýt, že je to jen takové zjednodušující rčení, protože vím, že Hurvínka ani nemůže znát, když vyrůstal v Irsku. Pouštím se na tenký led vysvětlování, kdo je to Hurvíněk, jakého má Taťuldu a psa Žeryka a kamarádka Máničku. Nakonec je z toho dvacetiminutový monolog, u kterého Patrik snad ani nedýchá. Jsem ráda, že se mi podařilo odpoutat jeho pozornost od spojení Hurvínka a války, a to mi momentálně stačí ke štěstí.

Cítím, jak mi odpolední slunko prohřívá kosti, a slastně se natáhnu na vyhřátý plochý kámen, kolem kterého šumí proud vody. Malý má plnou hlavu Hurvínka, zkouší plavat u splavu na psí způsob jako Žeryk a určitě sumíruje nějakou další všetečnou otázku, ale zatím je klid. Mám možnost nechat myšlenky líně plynout a představuji si, že jsem kapka vody v tomhle potoku a uháním dál a dál, směrem k moři, kde splynu v nekonečné jednotě s ostatními kapkami. Nebo se jako kapka dostanu k citlivému čenichu lososa, který se díky mé pachové stopě dostane k místu, kde se stal rybou, a můj životní úkol se naplní. Při tom všem si připadám malá a nicotná, v tom letním vedru, na rozpáleném šutru, který tady byl dávno přede mnou a bude ještě celé věky po mně. Co asi teď dělá můj pan doktor, kterého se už nemůžu dočkat? Při téhle představě mě lehce zašimrá v podbřišku. To je dobré znamení. Ještě nedávno jsem byla bytostně přesvědčena, že bod G najdu na konci slova shopping, a teď tolik radosti s panem doktorem. Jen je škoda, že už je mi tolik, kolik mi je, protože být mladší, rodila bych mu děti jako Marie Terezie.

„Bo, já zůstanu ještě ve vodě, abys mohla mamce říct, jak jsem otužilý,“ vytrhne mě z úvah Patrikův pisklavý hlásek, až sebou škubnu. Otevřu jedno zmalátnělé oko, abych se podívala, jak se odvážně noří do patnáctistupňové nádhery. Je celý nějaký vyčouhlý. Rozježená nazrzlá hlava jako by ani nepatřila k tělíčku samá ruka, samá noha. Mohla bych mu žebra spočítat, o obratlích ani nemluvím. Ale cítím v něm tu energii. Té má na rozdávání. Akorát sebou čváchne do vln a s veselým vypísknutím se vynoří. Kdepak velryba, delfín nebo Žeryk. Lachtan to je, sice s drkotající spodní čelistí, ale proč ne. Jeho mamka Aneta je na něho určitě pyšná, ačkoli potenciál živočišných energií těch dvou snad ani nemůže být rozdílnější. Něco z té živelnosti bude muset mít po otci, samozřejmě... Touto asociací si uvědomuji skutečnost, že už zítra asi poznám Patrikova „daddyho“. Ale nevím, jak se zachovat. Plivnout mu do ksichtu, že nechal tenkrát podruhé těhotné Anetě Patrika na krku a odjel za lepším životním

do Kanady? Nebo neříkat nic a být za ledovou královnu? Sama nevím, ale nejlepší by asi byla pořádná facka přes celou tvář. Přemýšlím, jak by to asi řešila teta z děčáku. To byla moudrá paní, hodně na ni vzpomínám. Stejně tak na svého „taťku“. Vychovatele, který mě šest dlouhých let zneužíval všemi myslitelnými směry. Když si představím, že nerozlišoval, jestli má v rukou kluka nebo holku, začíná mi být až fyzicky nevolno. Stočím pohled od blyštivé hladiny do korun šumících stromů a na zlomeček okamžiku mám pocit, že se mezi listy zablýštl odlesk optiky. Je to jen paranoický klam, nebo nás někdo skutečně pozoruje? Má před očima obyčejné šmírácké kukátko, nebo je to puškohled a prst slídiče pomalu mačká lučík? Přelud, nebo co to vlastně bylo, během dalšího mrknutí mizí a už se neobjevuje. Nicméně způsobil, že veškerá letní pohoda je pryč. Radost z vody, slunka a odpočinku vzala najednou za své. Už to tady najednou nemůžu vydržet. Veškerý pohyb okolo mrzne v nehybné mili-sekundě, zvuky bezstarostného lesa ustávají a znovu cítím syrový chlad až hluboko v morku kostí.

„Co se děje, Bo?“ neujde Patrikovi, že jsem tak najednou zvažněla.

„Nic, jenom se mi asi něco zdálo,“ nepřítomně zaženu vynořivšího se původce noční můry. Někdy mám pocit, že vzpomínky na vlastní divokou minulost už jsou ve vzdálenosti intergalaktické proluky, jindy se zjevují nečekaně blízko, nebezpečně ostře a samozřejmě v nejméně očekávaných okamžicích.

„Pojď už ven, ty vodňoro, osušíme se a skočíme si na nejlepší zmrzlinu široko daleko,“ úporně ze sebe doluji bezstarostnost. Vím, že lacině nalákat malého na zmrzlinu je zoufalá akce nehodná mých kvalit, ale něčím to svoje hnutí mysli zamaskovat musím. „Je z čerstvě nadojeného mléka, uvidíš sám,“ mažu medu kolem úst, protože zvířata na Patrika zatím pokaždé zabrala.

„Ty jsi ale trumbera, Bo. Čerstvě nadojené mléko je teplé. To bude i ta zmrzlina teplá?“ nevinně se na mě obrátí.

„Neboj, chutnala i strejdovi Říďovi,“ snažím se argumentovat a pro sebe si raději nechám Říďovu tehdejší uznanou poznámku, že „ta zmrzka by byla dobrá snad i s příchutí hemoroidů.“

Rozpálené auto ještě ani nestihne pořádně vyvětrat a já instinktivně brzdím u malé ohrádky s dřevěnou kapličkou, zasvěcenou svatým Cyrilu a Metoději. Vedle je ještě malý přístřešek s prýstícím pramenem čisté vody.

„Ještě si uděláme malou zastávku u studánky, chceš?“ lákám Patrika na něco, co nikdy předtím neviděl. „Je tady silný pramen, můžeme se napít, jako každý poutník.“

„Já naberu, můžu?“ loví Patrik dychtivě pod sedadlem prázdnou plastovou láhev a už je venku. Chvilí musíme čekat, než na nás přijde řada, protože i jiní mají podobné touhy po doušku chladné vody. Sešlo se tady v tuhle chvíli docela dost lidí. Od pestrobarevných cyklistů narvaných ve zpocených dresech a cvakajících na kovových klipsnách svých bot po kamení přes pár rodin s dětmi na výletě až po dvě důchodkyně v pohor-kách po celodenní túře.

„Bo, až budu velký, budu poutník,“ bezelstně vychrlí Patrik, když ke mně přiskotačí s plnou láškou. „Můžeš se napít, kdy chceš...“, vysvětluje okamžitě v odpověď na můj vyjevený výraz.

Raději poutník než proutník, pomyslím si a pobaveně pozoruji, jak během pití zápasí s dvoulitrovou lahví, která má na sobě etiketu v azbuce. Je to pozůstatek mé nedávné mise na Ukrajinu. Šmahem zaženu hrnouchy se vzpomínky a raději se po něm také hned napiju.

Voda je nádherně osvěžující. Ledová a brní po ní zuby. Oba si dopřáváme, co se do nás vejde, a pak ještě doplníme láhev, abychom měli zásoby na cestu. Cítím se v sedmém nebi a daří se mi předstírat, že není důvod nikam spěchat. Jenže ten záblesk optiky v listí nemůžu jen tak vyhnat z hlavy. Lehká noha na plynu mě stojí velké úsilí, když projíždím centrem Čeladné. Během cesty lovím ze vzpomínek, co jsme se kdysi ve škole učili o Cyrilovi a Metodějovi, abych mohla Patrikovi přiblížit kus našich dějin, a hlavně chci vytěsnit z hlavy příhodu u řeky. Jsem v tom ale nějak zamo-taná, pletu páté přes deváté a vyprávění nemá hlavu ani patu. Pro hlubší studium naší historie jsem malého poutníka asi moc nenadchla, ale cesta nám zase hezky plyne. Nakonec s úlevou parkuji na kopci u mléčné farmy s báječným výhledem na hřbet Ondřejníku, kde mají tu nejlepší zmrzlinu v širém okolí, a to už je přece jen jiné kafe.

Mirka musela pro maso do největší lednice v domě. Nacházela se hluboko v suterénu a nahoru to po třiceti schodech byla docela fuška. Odnést dvacet kilo flákoty ale pro ni nebyl jediný úkol. Ještě musela kus býka rozporcovat na nějakých pět kusů, přidat k tomu jedna celá hovězí játra a osobně doručit největšímu strážníkovi v širém okolí.

Hověl si v sálajícím letním odpoledni hezky ve stinném rohu své mohutné klece, která mu byla i při rozloze osmaosmdesáti čtverečních metrů docela malá. Zdánlivě netečně podřimoval, ale neušel mu ani jediný pohyb v blízkém okolí. Pár žlutých očí jako dva lasery skenoval vše, co se v zahradě odehrávalo, a žaludek mu naznačoval, že je nejvyšší

čas něco přihodit. Vyskočil na všechny čtyři, jakmile bouchly dveře od domu a zaslechl první Mirčiny kroky. Tohle nebyla její lehká chůze, nýbrž rychlé tempo pod zátěží. Do nozder mu vzápětí udeřil pach čerstvého masa a špička ocasu se dala do nervózního pohybu. Pak seskočil ze svého oblíbeného stupínku metr nad zemí a zjevil se v plné kočkovité kráse na odpoledním slunci. Majitel ho podle známého siláka Frištenského pojmenoval Gustav. Gustav byl kříženec lva berberského a tygra indického. Do plných čtyř set kil živé váhy mu chybělo něco přes pět kilo, ale i přes svůj impozantní vzhled to bylo velice mírné zvíře. Tedy kromě období krmení. To měli se svým břichatým pánem společné.

Mirka po příchodu ke kleci zkontrolovala funkčnost bezpečnostní přepážky, která byla právě za účelem krmení vybudována v levé straně klece, načež otevřela masivní svařovaná ocelová vrata z nerezových prutů a bez obav mohla vejít do Gustavova hájemství. Velká kočka se mezitím přiblížila z opačné strany na dosah ruky a Mirku ovanul její ostrý, čpavý pach. Už si na přítomnost šelmy zvykla, ale v prvních dnech služby v ní byla malá dušička. Gustavova hlava byla jako dvě její, a když navíc v okázalém zívnutí odhalil přes pysky čtveřici dlouhých špičáků, chtěla se práce snů okamžitě vzdát. Vše se ale v průběhu několika týdnů poddalo. Gustav už v ní budil jen náležitý respekt a nikoli panickou hrůzu.

Vyklopila obsah velké plechové mísy na udusanou hlínu, pečlivě za sebou zajistila vrata a teprve pak pustila Gustava k hromadě žrádla. Pozorovala ho, jak se lačně vrhá po každém soustu, jak mu čelisti pracují a povislé břicho se začíná nadouvat. Věděla, že má téměř půl hodiny na to, aby vyčistila Gustavovi jeho hlavní výběh a vyměnila mu vodu v mělkém bazénku. Nevšímal si jí, byl na každodenní úklid zvyklý. Jenže dnes mělo být všechno jinak.

Na scéně se objevil muž. Byl v lehkém hedvábném krémovém županu, naboso, vyspaný a v dobrém rozmaru. Pokuřoval dobrý doutník. S úsměvem člověka, v jehož světě je všechno v pořádku, pozoroval střídavě Gustava při žrádle a Mirku při práci v kleci. Když usoudil, že nastal čas, dvěma rychlými kroky se ocitl u klece a Mirku v ní zamkl. Vzápětí uvolnil Gustavovi dvířka do velkého výběhu. Chvilí se nic nedělo, ale pak velká kočka zjistila, že se může vrátit zase nazpět do stínu. Obrovské tělo na měkkých polštářcích se zataženými drápy se dalo do pohybu.

Muž s bodrým úsměvem pozoroval výraz v obličeji děvčete, které v prvním návalu děsu instinktivně vyskočilo na Gustavův stupínek. V životě už toho zažil tolik, že ho jen tak něco nemohlo překvapit. Až na tenhle okamžik, který mu působil nevýslovné potěšení a snad až slast. Na malou chvíli mu problesklo hlavou, proč se právě on, vyučený typograf,

dostal tak vysoko, že si mohl dovolit tenhle typ zábavy. A jako už mnohokrát dospěl k závěru, že bez matky a jejích geniálních nápadů by nikdy nic podobného nezažil.

Mirka mezitím udělala ještě dva krůčky dozadu. Dál ji nepustily silné pruty Gustavovy ocelové klece. V tiché hrůze jí nezbylo nic jiného než pozorovat pomalu se blížící šelmu. Gustav s plným břichem neměl žádnou touhu se pouštět do lovu, nicméně se centimetr po centimetru tiše blížil. Nozdry zachytily jemný pach strachu a v odezvě na to mu nervózně zaškubal konec ocasu. Těžce, ale přece jen elegantně se nakonec vyhoupl na betonový stupínek a od vyděšené Mirky ho dělilo ani ne půl metru. Dívka vrhla poslední zmučený pohled přes klec ke svému chleboďárce. Z jeho tváře vyčetla jen pobavení a současně ryzí lhostejnost k jejímu osudu. Z očí jí vytryskl nezadržitelný proud slz. Vzápětí se jí podlomila kolena. Nekonečné tři vteřiny na sebe s Gustavem koukali z bezprostřední blízkosti tváří v tvář. Zdálo se, že ani jeden neví, co si počít. Muž venku mimo klec se zatím královsky bavit. Posunul si svůj oblíbený zálešácký klobouk více do týla, aby na celý bizarní výjev lépe viděl. Dychtivě sledoval, jak obrovská přežraná šelma těžce dýchá, a odhadoval, co se asi v příštích okamžicích stane.

Pach syrového masa a silných žaludečních kyselin, který vycházel Gustavovi z olizující se tlamy, vyvolal v dívce nezvládnutelný dávivý reflex. Krčila se v koutě a obsah vlastního žaludku jí stékal po tričku. Otupěle sledovala hromádku vlastních zvratků a odevzdaně očekávala drtivý útok. Přerušila tak oční kontakt s Gustavem, který ji přestal brát jako kořist i výzvu. Netrvalo dlouho a majestátně ulehl Mirce k nohám. Vzápětí začal vrnet blahem na velmi nízkých frekvencích. Muži venku mimo klec bylo jasné, že zábava je u konce. Celé divadlo se pro něj už stalo víceméně nezajímavým. S úšklebkem a otočkou jako na obrtlíku zmizel v útrobách domu.

Kopec nad Čeladnou, kde stojí mléčná farma, se tetelí horkem. Lidí je tady jako much nad kravincem, a nebýt Patrika, okamžitě bych to obrátila směrem domů. Vzpomínám, jak jsem před mnoha lety, když byla Aneta hodně malá, randila s jedním zajímavým chlápkem. Zajímavým do té doby, než jsme šli na tehdejší náměstí Lidových milicí na zmrzlinu a on u výdejního okénka požádal, jestli by mu paní mohla dvě porce rozdělit do tří kornoutů. Můj interest o takovou drzgrešli okamžitě ochladl na absolutní nulu a náhradní tatínek se nekonal.

Už z auta je vidět, že největší řada pestrobarevně oblečených a horkem uondaných postaviček je právě u automatu se zmrzkou.

„Hezky tady počkej,“ vysvětlují Patrikovi, sotva se postavíme na konec fronty. „Skočím se podívat, jakou mají, abychom měli čas se rozmyslet, kterou si dáme.“ Nečekám, co odpoví, a jdu na průzkum.

Před námi je asi třicet lidí a další se už staví za námi, takže důvod k zajištění stávajících pozic je jasný. Během těch několika kroků zjišťuji, že jsem tady asi jediná ženská v krátké sukni. Ostatní jsou napresované v cyklistických legínách, porůznu smutně zaříznutých do patřičných partií. Ještě honem zkontroluji, jestli nemám nějak posunutou paruku, to by nemuselo dělat dobrotu.

„Madam, z vás čiší, že budete předbíhat!“ chytne mě za loket postarší pán asi v mém věku, jemuž slovo „antiperspirant“ asi nic neříká. Miluju tyhle tvory, kteří jednají s náležitým respektem a také s předstihem, aniž se vůbec něco stane. Možná je to v jejich očích něco jako uplatnění slova „prevence“ v praxi. Přes veškerou mou duchapřítomnost mě tenhle slovní výpad načapal nepřipravenou. Jen se zarazím, natočím směrem k němu a chvíli nejsem schopna slova. To je jev u mě hodně neobvyklý. Než se stihnu nějak obhájit, zastane se mě jeden rytíř z fronty za ním, mnohem rychleji zorientovaný než já:

„A z vás čiší kokot, pane,“ odsekne docela nahlas na adresu nerudného dědka. Slechy a oči všech lidí okolo se najednou soustředí na nás, až je mi to nepříjemné. Ten, jemuž slova o kokotovi náležela, jen něco zamrmílá a najednou upřeně hledí kamsi za kopce. Je mu jasné, že to přehnal.

„Tak tomuhle se říká instantní karma. Díky,“ usměji se na kučeravého rytíře v khaki šortkách a plandavém tričku s vodoznakem „Fuck’n’roll“. On ale jen mávne rukou, že je třeba se zastat mladých a krásných ženských v tísní. Raději už nic nerozebírám, rychle si načtu seznam pěti druhů vyhlášené pochoutky a letím za Patrikem. Letní pohoda může opět začít líně plynout a najednou je z fronty před námi jen ždíbínek, zatímco vzadu se vine dlouhý had čekajících postav.

Konečně máme každý svůj kornout. Patrik si vybral míchanou meruňkovou a čokoládovou, mi stačí jen malá čistá smetanová. Jediný volný stín se nachází v přilehlém kravíně. Stojíme po kotníky v poházené slámě a kolem lýtek se najednou přimotají dvě dobře živené mourovaté kočky. Krávy lížou sůl, funí a civí na nás, my jim oplácíme stejně inteligentním pohledem a stejně důstojně zpracováváme sladkost v kornoutku. Vůbec nevadí, že volnou rukou musíme odhánět otravně bzikavé mouchy. Mám chvilku na to, oprostit se od lidského hemžení, protože Patrik zápasí

se svou porcí a nemá čas mluvit. Dopřeji si toho luxusu, že pomyslí na večerní romantiku se svým Víajpíčkem. Na jednu stranu se nemůžu dočkat a na druhou se najednou cítím nějaká zmožená, jako by mi bylo asi tak dvě stě let. Polévá mě divně vlhké horko a dusným kravínem to asi není. Jako by se mi něco uvnitř zadrhlo. Současné zašimrání v podbřišku tomu ještě pomůže a hlavně leccos napoví. Tohle tentokrát není výsledek touhy, ale něčeho mnohem prozaičtějšího. Mám jasno tak jako kdykoli předtím. Chytil mě močák.

Kdo někdy něco podobného zažil, tak přesně ví, o čem je řeč. Protivně teplo „tam dole“ a najednou ostré říznutí tamtéž. Ve zlomku vteřiny je mi jasné, že všechny plány na dobu po setmění musím odložit na neurčito. No není to k zbláznění? Bez jediného problému přežiju celou ukrajinskou cestu, válím se ve sračkách, drkotám se zimou v noci, běžím dvacet kilometrů s protivně těžkým Falconem na zádech a nic. Pak přijedu domů, těším se na noc plnou něhy, a prásk ho. Po dvou letech od posledního ataku, kdy jsem si myslela, že už bych mohla mít definitivně klid, je to najednou v plné síle zase tady.

Je mi jasné, že mám nějakých pět minut, než se dostaví nutkavý pocit na malou, provázený řezavou a stupňující se bolestí. Poskytuji svou nedojedenou porci nejbližší kočce jednoduše tím, že kornoutek zapáchnu do slámy.

„Tobě to nechutná, Bo?“ překvapeně vyvalí oči Patrik.

„Chutná, ale není mi nějak dobře,“ vysvětluji a divoce zatoužím být doma, s kýblem urologického čaje, stočená do klubíčka a hlavně sama.

„Tak to mi dobře je!“ oznamuje hrdě a se zapáchnutím své zmrzliny mě dokonale napodobí. Přiláká tím druhou kočku, která se jako odměnu za sladkou dobrotu nechává hladit.

„To jsi nemusel,“ беру ho za ruku a jdeme ven.

„Nemusel, ale mohl, Bo,“ pronese chrabře Patrik v prvním náporu ostřého slunka.

Všichni ti lidé, kteří se mezi sebou vesele baví, smějí se a užívají si nádherného dne, mi najednou silně lezou na nervy. Nechápu, jak někdo může být tak protivně pozitivní, když mě právě začíná kroutit čurání. Už to nejsou jen malé skleněné střípky, geometrickou řadou gradující v šimrání žhavým železem, které mi působí takovou bolest, že sotva stojím. Tentokrát má atak velice rychlý nástup. Do toho všeho mi začíná protivně cvrlikat telefon. Lovím ho z kabelky hodně pomalu v domněnání, že to volající vzdá. Nemám chuť se s někým vybavovat. Ale přístroj nepřestává vyzvánět.

Pohledem na displej se nedozvím nic dalšího. Volající používá skryté číslo. Tohle může být jen policie nebo nějaký dement, případně obojí. My

normální se za identifikaci nestydíme. Navzdory všemu jako slušná holka ale přece jen přejeďu prstem po zelené ikonce přijetí hovoru.

„Jaká byla zmrzlina?“ přivítá mě neznámý, počítačem zkreslený skřípavý hlas, sotva si přiložím přístroj k uchu. „Užili jste si to?“

Než stihnu něco odpovědět, hovor je druhou stranou ukončen. Rychle se rozhlédnu kolem. Dospělí hledají stín, děti na sebe pokřikují a krávy z ohrady bučí. Celý svět je naoko normální jako doposud. Až na to, že se mi najednou všechno otáčí vzhůru nohama. Vypadá to, že nějací kostlivci zase vylézají ze skříně a okázale chraští svými údy. Náhlý poryv mrazivě neznámých obav mi bez upozornění sevře žaludek v ledovém svěráku, až končím schoulená v dřepu. V pozici zoufalce čekajícího už jen na ránu z milosti.

Pozdní odpoledne v záměčku pro seniory jelo svým každodenním stereotypem. Všichni obyvatelé si už dávno zvykli, že mají každý den neděli. Nikdo se už nikam nežene, většina je ponořena do svých myšlenek. Vůkol vládne klid a mír, jako předstupeň věčnosti. Jan Přeskočil, zvaný Hanys, naposledy překontroloval všechny potřeby na holení. Nebýt té neodbytné Kroužilové, už by se natáhl na lůžko a sbíral síly na další den. Čím víc se domluvený termín blížil, tím víc se ho zmocňovala nervozita a třas v rukou dosahoval mezního kmitočtu. Měl pocit, že bude dělat něco nekalého, a navíc zcela jistě pod dohledem své zvěčnělé manželky. Pohlédl na skvost na svém kostnatém zápěstí, který nosil jen pro zvláštní příležitosti. Časoměrný strojek RGM Tourbillon, který dostal od syna k osmdesátinám, neomylně ukazoval, že ještě pořád zbývá více než hodina. Rozhodl se, že únavu a nervozitu zažene debatou s Einsteinem. Až doposud se jim vždy podařilo najít nějaké společné téma.

Einstein, vlastním jménem Michal Škývara, byl emeritním profesorem pro hlubinné dobývání univerzity ve švédském Malmö. Před deseti lety ovdověl a po čase ho přepadla touha vrátit se ke kořenům. Domů, do míst, kde se narodil. Zamlada procestoval takřka každý kus světa, kde se těžilo uhlí. Otevíral doly na Sibiři, v JAR a nakonec zakotvil v Zimbabwe. Nebýt šíleného diktátora Mugabeho, asi by tam i zůstal. Jenže situace se stala neúnosnou, lidé světlé pleti začali být lovnou zvěří a Škývara si řekl, že když už má zemřít, tak doma a v poklidu. S sebou si přivezl hromadu zážitků a zkušeností, o které dnes jen málokdo jevil zájem. Ale Einstein se mu tady říkalo ze zcela jiného důvodu a nebyla to adorace myšlenkami a postuláty světoznámého fyzika.

Škývara, ještě jako malý chlapec těsně před anšlusem, se s ním totiž měl možnost osobně setkat. Bylo to na podzim v osmatřicátém v New Yorku. Na stěně jeho pokoje visely zarámované originály dopisů, napsané vlastnoručně samotným velkým Albertem a adresované Škývarovi staršímu, který to všechno spískal. Všichni obyvatelé seniorského záměčku o tom něco věděli. Asi půl roku po svém příchodu dokonce uspořádal pro zdejší osazenstvo na tohle téma malé posezení u čaje, ale přišlo jen devět lidí a nepadly skoro žádné otázky. Ale to už je pryč, čtyři jeho tehdejší posluchači mezitím zemřeli a historka o jeho setkání s nositelem Nobelovy ceny se šířila dál prostřednictvím ústní lidové slovesnosti. Něco se časem zkreslo, něco vypustilo, další údaje si přidala fantazie. Nakonec zavládlo všeobecné vševědoucí tušení, že Einstein byl vlastně jeho otec, což bylo s pravdou v příkrém rozporu.

Škývara sám prožil velice pestrý život a byl natolik nad věcí, že se polopravdami o svém vztahu s Einsteinem nezabýval. Právě teď se jeho mozek soustředil na jediný skutečný a závažný problém. Šachový problém. Na stará kolena objevil novou vášeň – šachy. Občas nechápal, jak mohl většinu života tak úžasnou hru zcela pomíjet. Ve chvílích volna hrával s kumpány v Africe taroky, ale tady pro tuhle vznešenou hru nenašel nikoho. Ani na šachy neměl v „Domově klidného stáří“ žádného parťáka. Nezbylo mu, než aby začal hrát sám proti sobě, což se nakonec ukázalo jako vynikající alternativa. Dnes tedy opět seděl nad šachovnicí s rozehranou partií a promýšlel nový tah. Do úvah o taktice, jakou ještě nikdy nezkoušel, mu zaznělo dvojí zaklepání na dveře a vytrhlo jej ze soustředění.

„Zdař Buh, Einstein!“ zahlaholil až příliš bodře Hanys hned ze startu, jakmile mu Škývara přišel otevřít. Okamžitě se taky hrnul dovnitř, aniž by počkal na svolení.

„Zdař Bůh,“ pronesl méně nadšeně Škývara a odevzdaně pohlédl na šachovnici. Věděl, že byl už pár krůčků od vyřešení partie, rýsovala se mu možnost dát mat bílému králi ve třech následujících tazích, ale myšlenky se díky Hanysově intervenci rozprchly jako hejno vrbců.

„Jak ty to robíš s tym pořádkem na cimře?“ vmlouval se okamžitě a přehnaně energicky Hanys s řečnickou otázkou, na kterou nechtěl slyšet odpověď. Na nic dalšího nečekal, olízl si krvácející palec a pomalu se sesunul do druhého křesla naproti šachovému stolíku. Chvíli na sebe jen tak mlčky civěli. Oba téměř pětasměsátníci s hlasitým dechem a slabým hlasem. Škývara jako vždy v čisté bílé košili s límečkem, zapnutým ke krku, navzdory všudypřítomnému vedru. Plátěné kalhoty neurčité barvy možná už volaly po čistírně, ale zatím nijak hlasitě. V největším

kontrastu byla ale Škývarova opálená holá hlava se dvěma výraznými chomáči mléčného porostu kolem uší a brýle se zlatými obroučkami. To jeho sečtělé tváři s růžovými lícemi dodávalo punc náležité oduševnělosti. Naproti tomu pomenší a našedlý Hanys s doposud hustým porostem barvy pepře a soli, sčesaným namokro dozadu, a s obličejem připomínajícím kliváž, byl věrným odrazem svého těžkého života v havírně. K tomu ještě jeho nezkrotitelné ruce a uzlovité prsty s rýhovanými nehty...

„Chceš kafe?“ prolomil Škývara ticho.

„Cosi ostřejšího by nebylo? Ku temu kafi?“ odvážil se Hanys požádat o doušek víceoktanového nápoje.

„Hezky ven s tím, kamaráde,“ konečně se usmál vyrušený šachista, „co tě trápí?“

„Ale, taka ti zpropadena věc. Dneska se ku mě na holeni přihlasila jedna pani. A ja si nejsem vubec isty...“, vylezlo zkroušeně z neoficiálního krále seniorské oficíny. Díval se, jak se jeho kamarád těžce zvedá z křesla a pomalu se šine ke kuchyňskému koutku.

„Předpokládám, že nezůstane jen u holení,“ prohodil Škývara s náznakem pobavení a raději nalil každému trochu jamajského rumu.

Oba staříci si ťukli na zdraví a labužnický ulízli. Škývarovi neušlo, že Hanysovo zápěstí zdobí hodinářský skvost. Za všechna ta léta ve světě se v hodinkách trochu vyznal.

„Být tebou, nechodím s tím ven. Myslím ven jako ven. Za plot. Taký bys mohl přijít o ruku,“ projevila se Škývara nejen jako znalec mechanických přístrojů časomíry, ale také místního karvinského koloritu, který si se Zimbabwe v tomhle nijak nezadal.

„Tam venku sem už nebyl, ani nepamatuju. Ani se mi nestyska. Věřil bys temu?“ mávl rukou Hanys a hrdě se podíval na levé zápěstí. „To je darek. Od synka, jak zavírali Dul Lazy, tuž pobrali poslední premije a ja cosik z toho mam. Semtam je aji nosim. Pro štěstí.“

„Už jsi klidnější?“ usmál se Škývara, když viděl, že Hanys dorazil svůj kalíšek. „Však to není zával, abys musel panikařit.“

„Tebe se to mluví,“ neobtěžoval se Hanys zvednout oči do soustředěného míchání horkého nápoje. „Viš, co mi ta moja pokažde u kafe říkala? Michej si to, ať se nespališ!“ Chvilí čekal na reakci, a když žádná nepřišla, navázal na úvahu:

„Taka cypovina nelogicka, ale furt na ňu myslim. Inu babu sem nigdy neměl. A číl mam holit jakusi cizi...“

„Tvůj problém je, že neumíš odmítnout,“ po hodné chvíli mlčení nahlas zauvažoval Škývara. „Už nejsi malý chlapec, abys musel pořád plnit, co se po tobě chce,“ dodal téměř otcovsky.

„No ja, ale co si o mě pomysli? Že sem jakysi nafukany gdovico!“ nedal se Hanys a vypadal, že se každou chvíli sám nad sebou rozbřečí. Vůbec mu nevadilo, že ho Škývara moc nevnímá.

„A i kdyby, bude to mít nějaký vliv na těžbu?“ prohodil nakonec Einstein a do hlasu se mu vkradlo přece jen trochu zájmu. „Kolik že ti je roků?“

„... ale hovno!“ rozčílil se Hanys natolik, až se pobryndal horkou kávou z třídecového hrnečku se srdíčky. Ani se to nesnažil utřít. „Ty si tu hraješ šachy sam ze sebu a ja teš už chcu mět klid,“ dodal po chvíli smířlivěji.

„Tak ho měj. Mě by teď už nikdo nepřinutil dělat něco, co nechci,“ suše konstatoval Škývara a sehnul se nad šachovnicí v jednoznačném gestu, že už nechce být rušen. Po chvíli přemýšlení prohodil jen tak, pro sebe:

„Mat prvním tahem. To by bylo něco...“

„Einsteinuv gambit!“ překvapivě bystře vyjelo z roztřeseného Hanyse, který se nemohl zvednout z hluboké lenošky. Podařilo se mu to až na třetí pokus a na levém opěradle po něm zůstala rozmazaná krvavá stopa. „Tak ja ti povim, co zrobim. Ja te babě dam mat v prvnim tahu. Dik za radu, Einstein.“ S posledním slovem se konečně napřímil do celé své výšky sto šedesáti pěti centimetrů a s hrnkem v ruce se rychlostí hyperaktivního hlemýždě šinul ke dveřím.

„My haviři si musime pomahat,“ drmolil cestou, „a fčil je to fuk, esli zje předak nebo obyčejny uhlomrđ.“ Postavil nedopitou kávu na pečlivě setřenou desku v kuchyňském koutu, protože už žádnou externí energii nepotřeboval.

„A zdař Buh!“ zahlaholil ještě na odchodnou, přičemž mu hlasivkami vibroval dobře patrný a rozpoznatelný optimistický kmitočet. Škývara nad jeho projevem nově nabyté odvahy, která pravděpodobně odejde stejně rychle, jako přišla, jen nevěřícně zakroutil hlavou. Sotva za nezvanou návštěvou zaslechl cvaknutí zámku, celého Hanyse vypustil z myšlenek a ponořil se do řešení zapeklité situace na svých černobílých polích.

Volající už dávno zavěsil, ale všechno, jeden každý tón výsměšně znějícího hlasu, se mi vrací. Tím zvukem, počítačově zkresleným presetem záhrobního módu hororů z osmdesátých let, mě mozek zas a znova mučí v nekonečné smyčce. Zároveň analyzuje možnosti a syntetizuje odpovědi. Výsledek v daný okamžik – nic. Taký mi probleskne něco o instantní karmě, která obdivuhodně rychle dohnala i mě. Sice ani zdaleka netuším,

kdo a hlavně proč mi zase tak okázale dává zabrat, ale to je fuk. Prostě jsem v situaci, kde má navrch někdo jiný. Zatím nejsem schopna to ovlivnit, což se mi pochopitelně ani trochu nelíbí. Připadám si jako osamělá koroptev na zasněženém poli. I ta je ale určitě méně bezbranná než já. Do toho sama od sebe přichází směs nic neřešících sebevýčitek, které se s obdivuhodnou pravidelností vynořují vždy, když jsem v úzkých. Respektive v prdeli. Tak třeba, že kdybych ještě pořád byla na vnitrú, mohla bych teď někde v Holešově vyučovat balistiku, orientaci v terénu a umění kamufláže. Hezky si jen tak kynout v závětrí a bez nervů. Takhle se všemi vědomostmi a zkušenostmi jen čekám, kdy a z které strany něco přiletí a profesně mě definitivně zdeformuje. Momentálně si tedy přeji, aby mě nemusel vidět Patrik po zásahu celoplášťové střely. A také celé to příšerné divadlo kolem. Rozervaná babička by ho určitě děsila ve snech po zbytek života. Úplně stačí, když se mi samotné vrací některé úděsné obrazy i za bílého dne a ve chvílích nejméně očekávaných.

Aniž bych se nijak snažila, můj centrální počítač v hlavě autonomně odhaduje směr, ze kterého na mě někdo hledí skrz výkonnou optiku. Je mi dávno jasné, že ten nicotný záblesk světla mezi větvemi tam dole u řeky nebyl způsoben náhodným a víceméně neškodným voyeurem s okřápaným triedrem. Znamka toho, že to s mými instinkty ještě není tak hrozné. V tuhle chvíli nemá smysl panikařit. Zkušenému střelci na dobrém stanovišti nelze jen tak zdrhnout. Ten telefonát byl určitě správně načasovaný. Hlas se mi ozval, až nabył jistotu, že někdo konkrétní mě má jako na talíři. Stále v podřepu lovím v kabelce klíče od auta a hážu je Patrikovi, který je asi tři metry přede mnou.

„Zalez do auta, hned přijdu!“ velím mu trochu víc nahlas a důrazněji, než by mezi všemi těmi bezstarostnými lidmi bylo žádoucí. Někteří se otáčejí a v obličejích jim čtu něco jako znechucení. Možná si myslí, že babka se v rychlosti někde přimázla a není schopna vstát, zato má trestuhodně utkvělou touhu odjet vozem. Naštěstí Patrik na nic nečeká, bere klíče a na hubených nožkách si to mydlí pryč. Tuší, že na doplňující otázky bude později času dost.

„Nějaký problém, madam?“ jízlivě a schválně hlasitě zavolá z dřevěné lavičky nechutně rozcapený postarší chlapík, se kterým jsem měla drobný incident u zmrzliny. Ten, který se úzkostlivě bál, abych ve frontě nepředbíhala. Po jeho boku doráží svou dvojitou porci stejně postarší paní, ze které čiší manželka. Je objemu takřka dvojnásobného než její choť a měří si moje nahá kolena a bílé letní šaty s ptačíma budkama hodně pohrdavě. Její kyselý pohled by dozajista dokázal otrávit a rozleptat i betonový obrubník.

Mám problém. Asi za chvíli zdechnu, pomyslí si hodně nahlas kdesi hluboko uvnitř sebe. Mezitím se pomalu zvedám a rukama se opírám do kolen. Žádný náraz nepřichází, ale to se může v příští setině vteřiny změnit. Raději na to nemyslím a nespouštím oči z té rozkydlé kyrysy. Netuší, proč se chovám tak, jak se chovám. Vlastně je mi i se svým manželským ocáskem ukradená, ale není si toho vědoma. Možná usoudila, že se schyluje ke konfrontaci, a nenuceně odvrátila pohled. Nechávám ji být. Dalších pár lidí stejně zevluje kolem a čekají, co dalšího se v líném letním odpoledni ještě vyvrbí. Jeden upocený koláč vytahuje mobil a vypadá, že si celou scénu chce natočit, aby pak všechno mohl sdílet a sbírat lajky. Honem pryč odsud, velí mi pud sebezáchovy. Celá ta pitoreskní etuda má ale jednu dobrou stránku. Pomáhá mi to oprostit se od pozorovatele a stupňujícího se řezání v podbřišku. Kdyby to šlo, vyla bych bolestí. Tak jen zatnu zuby a šlehnu pohledem k autu. Hledám Patrika.

Siluetu jeho hlavy se v prostoru zadních sedadel nerýsuje, jak poznávám po nějakých třech metrech vratké chůze v mírném předklonu. Uběhlo sotva několik okamžiků, co jsem mu hodila klíče. Nejsem schopna si uvědomit, jestli se ozvalo charakteristické pípnutí dálkového ovládání. A najednou zamrznu uprostřed pohybu – co když tohle všechno byla jen velice dobře vykalkulovaná záminka, aby se někdo zmocnil jeho? Pokud ano, někdo mě tedy má dobře nastudovanou. Předvídá, co udělám. Jenže Karlos už nežije, tomu by to bylo podobné. Míta není na světě ještě o něco dýl, ale dělat mi naschvály stejně nebyl jeho styl. No a Říďa? Že by si ze mě takhle vystřelil? Třeba ze žárlivosti? To se mu nepodobá, i když v některých situacích se fakt chová jako idiot. Co třeba někdo z firmy? František? Náš geniální ajťák? Vždyť ten ani neví, co je to vtip, a zlomyslný už vůbec ne. Vzdávám to, protože v tuhle chvíli je podstatné, aby se Patrikovi nic nestalo. Na ničem jiném nezáleží.

Ještě jednou mrknu ke svému omláceně a omšele působícímu mondeu, které poslušně stojí mezi vozidly mnohem mladšího data vydání. Nic. Registruji pocit, jako bych se napila tekutého dusíku. Šílený vnitřní žhavý mráz, navzdory letnímu vedru. Kam zmizel? Krčí se někde v koutku, nebo leží s roubíkem někde na podlaze cizího auta, svázaný izolepou do kozelce? Fuj, to je ale hnusná představa, ale počítat s ní musím.

S vypětím všech sil se snažím dojít ke svému vozu. Těch nějakých třicet metrů je nekonečně dlouhých. Člověk před ostatními předstírá, že je normální, a přitom každou chvíli čeká, kdy to přijde a jaké to konečně bude. Úplně vidím, jak si někdo trpělivý na protějším kopci koriguje náměrný azimut, drží si mě v nitkovém kříži a se sluchátkem v uchu jen čeká na jediný povel. Zaprášený horký asfalt se mi přes tenkou podrážku

balerínek snaží spálit chodidla, což je to nejmenší zlo. Nervy pracují na plné obrátky, čím víc se blížím ke dveřím mondea. Jsem sotva za půlkou, když mi z kabelky začne vyzvánět telefon. Podle nastaveného vyzváněcího tónu, jímž je skladba Billyho Talenta „Surrender“, vím, že volá Říďa. Automaticky přijímám hovor. Nemůže se stát nic horšího, než že se konverzace náhle a navždy přeruší. Slyším slabou ozvěnu a lehké zpoždění, tohle dělá náš šifrovací program, který vymyslel František. Ví, že i kdyby nás někdo třetí chtěl poslouchat, uslyší jen zesílené praskání statické elektřiny.

„Babino, kde se couráš?“ vyjede na mě bez pozdravu Říďa. Tímto stylem by jednal i s prezidentem Spojených států, natolik ho znám, než abych si podobný přístup brala příliš osobně.

„Co je ti po tom?“ oplatím mu otázkou a pokračuji v útoku. „Raději mi řekni, co vyvádíš ty?“

„Já?“ ozve se z druhé strany, až cítím, že se škrábe na štětinaté hlavě a vymýšlí odpověď. „Máš tři možnosti. Zaprvé jsem v lese, onanuju do mraveniště a natáčím se u toho dronem. Zadruhé jsem doma a vařím si k večeři brokolici. Zatřetí jsem v práci a nutně s tebou potřebuju probrat jednu důležitou akvizici. Co je správná odpověď?“ řehtá se sám svému ostrovtipu.

„Jsi v lese, nic jiného u tebe nepřipadá v úvahu,“ hlesnu. „Chudáci mravenci,“ dodám po chvíli vyčerpaně a až pak si uvědomím, že se zadkem opírám o horkou kapotu svého auta, tak moc mi Říďův telefonát pomohl odpoutat se od reality. Honem juknu přes okno dovnitř, ale tónované sklo toho moc nepropustí.

„Fatální chyba, Babino!“ vynáší trumf Říďa. „Jsem v práci a tvoje přítomnost tady je nezbytná,“ oznamuje mi povel, ve kterém se jako ve spodním proudu divoké řeky nese jednoznačně silné poselství „okamžitě naklusej, jinak bude zle.“

„Vydrž do zítřka,“ zkusmo zatáhnou za kliku zadních dveří mondea. Ty se k mému údivu otevírají a na podlaze konečně vidím drobnou příkrčnou postavu s ryšavou kšticí. Patrik tam leží v pozici vyorané polní myšky. Přesně, jak jsem si přála, aby „zalezl“, akorát že v tom šedesátistupňovém vedru kabiny sotva dýchá. Jsem ráda, že pojal mé přání doslovně, a okamžitě se tak stávám vlastníkem úlevně připitomělého úsměvu. Sesouvám se na sedadlo a hladím tu čupřinu jako svatý grál. „Je mi nějak zle a navíc mi zrovna před chvílí někdo volal, aby mi dal najevo, že ví, kde jsem a co dělám. Nemáš v tom prsty, co?“ udeřím na svého dlouholetého parťáka a během chvíle mu vysvětlím, co se se mnou děje. Začnu zběsilým řezáním v čurání a pokračuji podrobným popisem toho divného telefonátu.

„Tak to prrr, Babino,“ zahlaholí rozhodně Říďa. „V tom nejedu, přece mě znáš, ne?“ Pak je chvíli ticho, načež Říďa pokračuje: „Teď si uvědomuju, že když jsi byla pryč, někdo mi taky tak volal. Dokonce dvakrát. Vždycky zavěsil, než jsem ho stačil poslat do prdele. Takže teď to musím začít brát vážně,“ zamumlá si poslední slova jen tak pro sebe. „A močák chápu. Viděl jsem kdysi dávno Zelenou míli,“ zazní z jeho strany jindy nevídaný druh soucitu. Evidentně je rád, že jeho při močení nic nemusí bolet. Tím mi opravdu vydatně pomáhá.

„Zítřejší snídaně platí,“ unaveně končím hovor. Ještě slyším jako z velké dálky, že se mám pořádně vyležet a ráno mě vyzvedne v sedm nula nula, ale už nijak nereaguji a klikám na červenou ikonku pro ukončení hovoru. Sotva zabořím obličej do Patrikových kudrnatých vlasů, tíha celého okamžiku mě konečně přemůže.

Mirka se pomalu probírala z prvotního šoku. Nebyla zvyklá křičet strachem, ale teď měla k záchvatu hysterie snad nejbliž za celý svůj dosavadní život. Gustav předl na frekvenci a síle bouracího kladiva, a to ji trochu uklidnilo. Jeho ohromné, takřka čtyřsetkilové přežrané tělo vypadalo, že se nikdy nemá šanci zvednout na všechny čtyři nohy. Zároveň z něho sálal obrovský respekt, neskutečná energie a také dusivý zápach kočičího pižma. Ten se mísil s jejími vlastními žaludečními šťávami zasychajícími na tričku a vyvolával další dávicí reflex. Jako v Jiříkově vidění si proti své vůli mohla z největší blízkosti prohlédnout každý chlup na krátké, ale přesto dobře patrné tmavé hřívě. Pak pohledem sjela kousek dál, až k pruhovanému nadouvajícímu se břichu šelmy. Blesková prohlídka skončila na obrovských, těžkých tlapách zvířete. Bylo jasné, že jediné máchnutí kteroukoli Gustavovou končetinou by stačilo k tomu, aby se sama stala jeho večeří. Ale Gustav momentálně na jídlo nepomýšlel a ulovit si něco jen pro zábavu ho ani nenapadlo. Poskytl tak Mirce chvíli na to, aby se přece jen trochu uklidnila a začala racionálně přemýšlet. Samozřejmě se chtěla z ocelové pasti dostat ven. Umiňovala si, že pokud vyvázne, bez ohledu na výši gáže její služba tady okamžitě končí.

Muž její počínání pozoroval na monitoru bezpečnostního systému v malém kamrlíku za kuchyní. Měl nejnovější model kamer pro barevný přenos v 8 K rozlišení, k tomu soustavu pohybových čidel a alarmů. Všechno dovezeno bez papírů neoficiální cestou z Izraele a instalováno těsně před nástupem Mirky do služby. Přiblížil si obličej Mirky tak, až ho měl přes celou obrazovku, a pozoroval každý detail. Každé mrknutí

oka, mimiku. Neušel mu jediný pohyb. Věděl, že smrtelnou úzkost právě v tuhle chvíli vystřídal naděje a s ní i jistá úleva. Naději měl rád. Naděje probouzela netušenou organickou sílu jinak slabého organismu. Fascinovalo ho, jak dopad nehmotných fotonů na sítnici oka vybudí metabolickou bouři uvnitř těla. Tušil, že unikátní kvantový jev zvaný život v poslední chvíli využije každíčkou část své složité struktury, aby sám sebe zachoval, což žádná umělá inteligence v blízké budoucnosti nikdy nebude schopna dokázat. Svým způsobem ho to vzrušovalo. Kožený klobouk si pravou rukou rozčilením posunul do zátylku a levou se škrábal na kudrnatém porostu mohutného břicha. Nic podobného mu placené televizní kanály o přírodě nemohly nabídnout. Obraz na monitoru ho do sebe vtahoval lépe než silný magnet. Tušil, že Gustav je nyní víceméně neškodný. Ale byl zvědav, jestli nějak zareaguje na neočekávaného vetřelce. Zajímalo ho, jestli zvíře bude ochotno sdílet své výsostné teritorium, či nikoli. Jestli se ve zcela nové situaci, tak odlišné od zavedené rutiny, nějak projeví genový mix Gustavových rodičů – berberského lva a indické tygřice.

Jak se situace na monitoru vyvíjela čím dál stejně, mužův zájem o Mirku a její osud ztlačil na opodlé. Stala se pro něj jen položkou na seznamu postradatelných věcí. Byla obětovatelná a nahraditelná. Proto pomocí joysticku plynule švenkl na Gustava a hledal nějaké známky vzrušení, znepokojení nebo vzteku. Pohyb uší a konečku ocasu napovídal, že nic z toho Gustav neprožívá. Liger byl podle všeho v tom horku prostě jen rád, že je ve stínu a dýchá. Ale stále ležel dívce na nártěch a tiskl ji ke zdi, aniž by o to usiloval. Jestli chtěla z pasti ven, musela se začít snažit. Muž si olízl suché rty, tlačítkem transfokátoru přešel z detailů na polocelek a pln očekávání věci příštích se pohodlně rozvalil v masivním koženém křesle.

Mirka se po chvíli váhání rozhodla otestovat, jak bude Gustav reagovat na pohyb. Lehce si přidřepla a poprvé v životě pod dlaní ucítla srst živé divoké šelmy. Nedočkala se žádné reakce, což vyhodnotila pozitivně. Pamatovala si z domova, že kočky mají rády drbání za ušima a na hrudi. Alespoň ty jejich neškodné, domácí mourovaté, na tohle reagovaly velice vstřícně. Co na tom, že Gustav váží snad dvěstěkrát víc? Řekla si pro sebe, že přece je to kočka jako kočka. V konečném důsledku už nemá co ztratit, může jen získat. Podívala se na obrovskou hlavu šelmy, položenou na hrubé betonové podlaze. Natáhla ruku, a než se dotkla prvního chloupku, zatajila dech a zavřela oči.

Tentokrát Gustav zareagoval. Bez nějakých náznaků přípravy se jako silná pružina přetočil na záda a div Mirce nerozdrtil holeně a kolena. Ta se leknutím vzmohla jen na vytřeštěný výraz v obličeji. Mezitím Gustav vytrčil do prostoru všechny své čtyři silné tlapy, střídavě zatahoval

a vytahoval drápy a s přimhouřenýma očima očekával další drbání. Ve svém věku necelých čtyř let to byl pořád dorostenec, i když na lidská měřítka poněkud přerostlý. Mirka pocítila obrovskou dávku úlevy. Tenhle signál znala. Znamenal, že slastný úkon musí pokračovat. Využila šance a celou dlaní s roztaženými prsty projela Gustavovou hřívou na krku a hrudi. Dočkala se jen toho, že pootevřel obrovskou tlamu s hrozně vyhlížejícími špičáky a slastně oddechoval. Podařilo se jí vyprostit jednu nohu, obkročila ho, sklonila se a teď již zapojila obě ruce. Ve směsi děsu a naprostého úžasu pozorovala, jak si Gustav neočekávaný a příjemný sociální kontakt užívá. Po chvíli zjistila, že zvíře je doslova v transu. Přestala ho hladit a konečky krátce zastřižených nehtů ho škrabkala za ušima, pod bradou a na hrudi. Gustav vrátil blahem a Mirka začala přemýšlet, ve kterém okamžiku bude nejlepší to celé utnout a vyběhnout z klece ven. Gustav nevypadal, že by ji měl chuť pronásledovat, ale přece jen to byla šelma, a kdyby si chtěl třeba jen hrát, mohlo by to na ní zanechat nevratné změny. Také skoková změna nálady mohla přijít už v příštím okamžiku, a co pak?

Gustav se ještě jednou napjal jako struna, převálil se a konečně uvolnil Mirce druhou nohu. Ta toho okamžitě využila a dostala se pryč od zdi. Na okamžik zahlédla, že na cementové podlaze je něco napsáno. Jako by to někdo vyryl hřebíkem do ještě mokré stěrky. Stihla si nápis přečíst, ale ani za mák napsanému nerozuměla. Stálo tam latinsky – HIC SUNT LEONES.

Muž u monitoru si také všiml, že Mirku zaujala tři slova, která sám před časem do betonu vepsal. Něco si pro sebe nevrle zabručel a pak se zvedl z křesla, aby mohl dívce otevřít branku Gustavovy klece. Divadlo bylo pro dnešní den u konce, nikoli ovšem tak, jak očekával. Na ten nápis dočista zapomněl, a to mu dodalo na rozmrzelosti. Věděl, co bude muset udělat. Teď ale popadl ze stolu sklenici s vychlazenou citronádou, nasadil nevinný úsměv a vydal se ven, do úmorného vedra.

Když zachrastil západkou, Mirka zvedla hlavu a nenuceně se odpoutala od ležícího Gustava. Ten sice zaregistroval, že hlazení je u konce, ale ještě byl tak plný žrádla a doznívajících kontaktních vjemů, že jen pootevřel jedno oko a nechal dívku v klidu odejít. Ta měla od kyčlí dolů místo nohou rosol a ani si nepamatovala, jak se dostala ven z klece. Najednou ale byla plně mimo dosah a vůli obrovské šelmy a zmocňovala se jí hysterie po čerstvém prožitku. Muži, který se na ni potutelně šklebil, provedla něco, s čím by ani jeden z nich nepočítal v těch nejdivočejších snech. Než stačil jakkoli zareagovat, ventil nahromaděného napětí povolil a dal volný průchod veškeré energii. Na zarostlé tváři instinktivně

přistála nebývale silná facka. Kožený klobouk udělenou setrvačností odlétl stranou a muž překvapením upustil sklenici citronády. Dále se ale již plně ovládl a s chladnou neúčastí pronesl jedinou větu:

„Ty jsi mi tedy pěkný lumpík!“

Na ta slova se přes naobědvaný břich docela mrštně sehnul, sebral ze země svůj klobouk a zmizel v útrobách domu.

Zvuk rozbíjeného skla vytrhl z ospalé letargie také Gustava. Zvedl obrovskou hlavu, rozevřel své monumentální čelisti a vydal znepokojivě hluboký, silný hrdelní zvuk. Na tak krátkou vzdálenost dokázala rezonance zatřást útrobami a krev v žilách měla tendenci znehybnět. Krátký ligří řev se vzápětí stejně intenzivně rozlehl po širokém okolí ještě jednou. Čerstvý důchodce ze sousedství, který za domkem na opačné straně cesty právě na zahrádce okopával kvěťáky, úlevně narovnal záda. V reakci na Gustavův projev si víceméně pro sebe ulevil:

„No to to dneska trvalo. Už umírám hladý!“ Na ta slova upustil kopačku, nechal ji ležet mezi vzorně prokypřenými řádky, utřel si zpotené čelo a klidně odešel domů na večeři.

Sedím na zadním sedadle svého auta a ještě stále nenacházím dost sil, abych se přesunula za volant. Někdo mi musel vypustit můj pověstný bazén vnitřní energie, který mívám až na vzácné výjimky pokaždé plný. Jen zvednout ruku mě stojí nesmírné úsilí, ale zvládám to a alespoň si upravuji posunutou paruku. Zdola se hlásí neodbytné a mučivé nutkání na malou.

„To volal strejda Říďa?“ ozve se Patrik, sotva se posadí vedle mě. Koukám před sebe do blba a sotva tupě přikývnu. Na nic jiného se stejně nevzmůžu. V hlavě mám vymeteno. Možná je to i doznívajícím účinkem metamfetaminových žvýkaček, které jsem si dopřávala po celou misi i cestou nazpět. Už je nechci ani vidět.

„S mamkou a strejdou Říďou jsme chodili vozit Dorotku do parku, když jsi byla pryč,“ pronese jako vzorný jedničkář. Z hlasu malého mudranta cítím, že Říďu mi jako kamaráda schvaluje. Ale mi představa Řídi s kočárkem nějak nesedí. Prostě si při nejlepší vůli nedokážu představit, jak ten starý neomaleneček důstojně kráčí po parku, blahosklonně se usmívá na kolemjdoucí a odpovídá na pozdravy. Z jedné strany Patrik, z druhé Aneta. On, pán velkomožný, uprostřed.

„Přesně tak,“ přikývne Patrik a na prstech mi ukazuje, kolikrát si takhle společně vyrazili. „Čtyřikrát, Bo! A pokaždé ještě i s Tequilou!“

To už zbystrím. Výstražný radar kdesi v hloubi mozku vyšle jednoznačný signál.

„Tak počkej,“ naježím se, „to mi chceš říct, že jste si vyšli čtyřikrát? A že se ti zítra vrátí otec z Kanady?“ Přemýšlím, jestli jsem se vrátila na stejné místo, odkud mě povinnosti před třemi týdny odvolaly. Třeba se nacházím v nějakém paralelním vesmíru. Kde je něco podobné, ale detaily se rozcházejí. Kuš, prostě jsem jen byla pryč tak dlouho, aby se život začal ubírat jinak, než jsem momentálně schopna akceptovat. Je toho najednou moc. I pohřeb Sittka, močák, teď ten divný telefonát s neznámým člověkem. Jsem ze všeho nějaká zmatená a docela vystrašená.

„Na daddyho se těším, Bo. A strejdu Řídu mám rád. On už je taky náš, že jo?“ chce Patrik slyšet jedinou správnou odpověď.

„To víš, že je náš. Už dávno,“ přitakám, ačkoli v tuhle chvíli vnímám Řídu spíš jako věčné břemeno. Být v terénu, nebo i v byznysu, nedokážu si představit lepšího parťáka, který by mi mohl krýt záda, než je Říďa. To je pravda pravdoucí. Ale představa, že by mi v běžném životě kryl i dceru... Nemůžu na to ani pomyslet, jinak bych musela potupně vrhnout. Jako slušného taťku šmoulu, házejícího si frisbee v parku při západu slunce, si ho při nejlepší vůli nedokážu představit. V oblasti vztahů se Říďa chová jako starý chlívák, o tom žádná. Naproti tomu je Aneta taková čistá duše. Svou naivitou v některých věcech se pohybuje snad až na hranici svéprávnosti, což jako stará kvočna připouštím s těžkým srdcem. Uzavřená do sebe, ve vlastním světě, kde dobro automaticky vítězí nad zlem, jak řekli, tak udělali, a jestli neumřeli, žijí spokojeně dodnes. Kdyby ji měl Říďa nějak citově ranit, tak na vlastní kůži zažije proměnu z kvočny na zuřivou březí samici rosomáka.

Trochu se přinutím srovnat si myšlenky a usměji se při představě, jaké že jsem na dnešní večer měla velké plány. Jak jsem se těšila na svého pana doktora. A jaký směr to všechno nabralo. Nekonečné ticho v autě doplňuje kulisa veselých hlasů zvenčí.

„Tak jo,“ sbírám síly, „pojedeme domů a ty mi hezky povykládáš všechno, co se tady dělo, když jsem byla pryč. Souhlas?“ Nečekám, až mi odpoví, a přisedám za volant. Jde to zvláště samo. Jako bych přepnula na autopilota. Doufám, že Patrik popustí uzdu své výřečnosti a nebudu muset celou cestu myslet na to, že nás má v hledáčku někdo cizí a evidentně i všeho schopný.

Cesta ubíhá docela dobře. Dvakrát stavíme na pumpě, musím si pokaždé odskočit a vymáčknot ze sebe bolestivé tři kapky. Dozvídám se, že s Říďou je legrace, že byli i v kině na nějakém animáku, když Honzik chvíli hlídal malou, a že se Říďa s mamkou dlouho do noci dívali na

televizi. Dokonce prý Říďa Patrikovi četl před spaním pár kapitol z Tajuplného ostrova. Jen udiveně kroutím hlavou a vlastně jsem ráda, že udržím volant. Dobírám se závěru, že Anetě musím večer nějak taktně naznačit, že Říďa sice občas krásně mluví, ale i přes to všechno strašně kecá. Každopádně zítra ho u snídaně podrobím křížovému výslechu a budu vědět, na čem jsem. Pokud uvidím, že se nějak snaží mlžit, nebo rovnou lhát, dostane se mu měrou vrchovatou toho, čemu jsme za dřevních dob naši aktivní služby říkali suchý sex. Takže pořádný slovní pojeb.

Přijíždíme na naši Poštovní ulici. Zase mě to bere na čurání, ale ještě chvíli vydržím. Kupodivu je tady jedno volné parkovací místo, přímo před vchodem. Odvádím Patrika bezpečně domů, kde už voní večere. Vypadá to na něco sladkého. Buď zemlovka, nebo rýžový nákyp. Z obojího se mi momentálně zvedá žaludek, a tak jen houknu na Anetu, že ještě skočím do lékárny, a už jsem zase na chodbě. Nechutný, ale víceméně účinný urologický čaj bude mým společníkem na dnešní noc. Tím se budu muset prolévat až do rána v naději, že bolest povolí.

Je to skvělé. Akorát stíhám posledních pár vteřin před zavřením, ale mladounká magistra jako cukrová homole je naštěstí shovívavě milá a ochotná. Nabízí mi také něco na bázi brusinek, ale jsem konzerva a sveřepě trvám na svém požadavku. Ještě se dočkám rady na cestu, ať nic raději nepodceňuji, protože bych si mohla vykoledovat pořádný zánět ledvin. Usmívám se na srozuměnou, co mi síly stačí, ale spíš to vypadá na bolestivou grimasu.

Se dvěma sáčky bylinkové směsi v ruce a lahvičkou tinktury lichořeřišnice v kabelce jsem konečně na rozpálené ulici. Připadám si velice zranitelná. Rozhlížím se kolem sebe, ale život se zdá být naprosto normální, žádná anomálie se nekoná. Že bych díky tomu byla klidnější, to se nedá říct.

Uvědomuji si, že pod sedadlem v autě mám nedotčenou hromadu eur a také rozebraného Falcona. Přemýšlím, že bych to všechno měla schovat na bezpečnější místo, přece jen je mondeo hodně na očích. A co když tajemný neznámý, který se tak sebejistě připomenul telefonem, nějakým způsobem ví o náloži peněz a odstřelovačské pušce? Nerada bych přišla o výdělek, kvůli kterému by byla schopna vraždit půlka Ostravy, o spolehlivém Falconovi nemluvě. Zaslechnu, jak na věži staré radnice právě odbíjí šestá. Fascinující zvonkohra ve mně tentokrát neprobouzí žádné veselé emoce.

V polovině prázdnin je město poloplné, jak by docela jistě vysvětlili odborníci na pozitivní myšlení. Slunko je ještě vysoko, horko sálá z asfaltu a letní parno se začíná měnit na propocené a stěží dýchatelné